

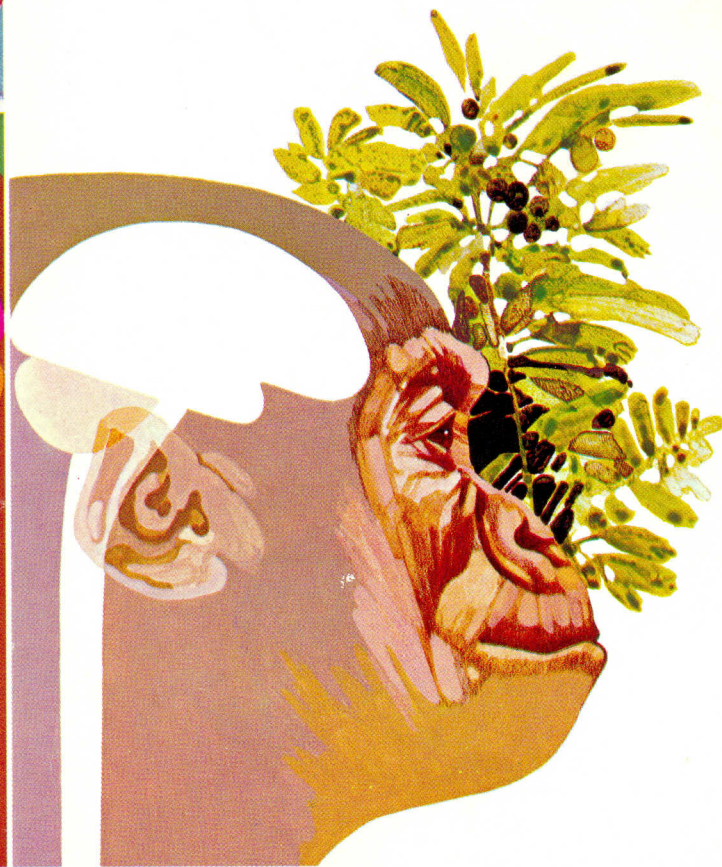
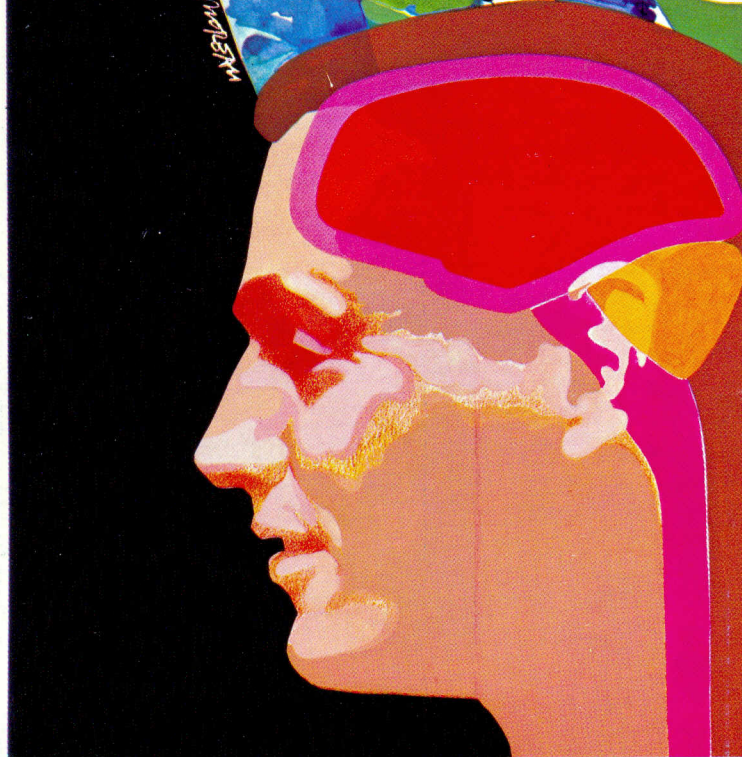
the
PLAIN TRUTH
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de
ECHTE WAARHEID

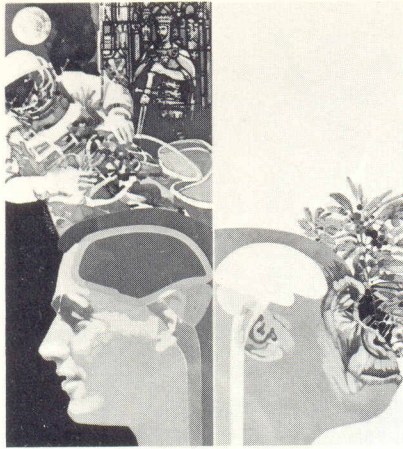
een tijdschrift voor een zuiver begrip

**Kan
menselijk brein
een verklaring
geven voor
menselijk verstand?**

Onze omslagfoto

Het menselijk denkvermogen staat ver boven dat van dieren. Hoe komt dat? Waarom zijn de voortbrengselen van het menselijk verstand verre superieur aan die van het dierlijke brein? Voor de materialisten ligt het antwoord voor de hand: dit komt omdat het menselijke brein verder ontwikkeld is dan het dierlijke. Maar is dat wel zo? Hebben de materialisten gelijk? Lees op pagina 13 wat de Bijbel hierover onthult.

Omslagillustratie door Frank Armitage

IN DIT NUMMER

- Persoonlijk** 1
- De waarheid over Ierland** 3
- Gevraagd: Bekwame mensen voor sleutelposities** 9
- De bijbelse openbaring — Dierlijk brein tegenover menselijk verstand** 13
- Het onbekende van het bekendste verhaal!** 20
- „Wat moeten we beginnen? ... Ik ben in verwachting”** 23
- Wat onze lezers schrijven .... Binnenzijde achterpagina**

November-december 1972 No. 10
5e jaargang

Opplage: Engelstalige editie 2 457 847
Nederlandstalige editie 17 380

Maandelijks (behalve de gecombineerde nummers van april-mei en november-december) uitgegeven door Ambassador College als een dienstbetoon in het algemeen belang. Uw reeds betaalde abonnement werd mogelijk gemaakt door de bijdragen van degenen die vrijwillig medewerkers geworden zijn in de ondersteuning van dit wereldomvattende werk. Ambassador College is als een afzonderlijke instelling verbonden aan de Worldwide Church of God, Pasadena, Californië, VS, en een gedeelte van de financiële behoeften van het werk wordt door die Kerk gedragen. De uitgevers hebben niets te koop en hoewel bijdragen dankbaar aanvaard worden, wordt het publiek nooit om financiële steun verzocht.

Raad van beheer: Herbert W. Armstrong, Garner Ted Armstrong, David L. Antion, Ronald R. Dart, David Jon Hill, Herman L. Hoeh, Roderick C. Meredith, Albert J. Portune, Stanley R. Rader.

HOOFDREDACTEUR
HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ.-HOOFDREDACTEUR
HERMAN L. HOEH

CHEF-REDACTEUR
David Jon Hill
Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING
Arthur A. Ferdig

Kernredactie

Gary L. Alexander Jerry Gentry
Dibar K. Apartian Gene H. Hogberg
William Dankenbring Paul W. Kroll

Redacteuren en medewerkers: Robert C. Boraker, Charles V. Dorothy, Vern L. Farrow, Gunar Freibergs, Robert E. Gentet, Robert L. Kuhn, Cliff Marcussen, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, Richard C. Peterson, Richard H. Sedliacik, Charles Vinson, Eugene M. Walter, William Whitehart.

Correspondenten: Bonn: Frank Schnee; Brussel: Ray Kosanke; Genève: Colin Wilkins; Johannesburg: Robert Fahey; Londen: Raymond F. McNair; Manila: Colin Adair; Mexico: Enrique Ruiz; Sydney: Dennis G. Luker; Vancouver: Dean Wilson; Washington D.C.: Dexter H. Faulkner.

Fotografie: VS: John Kilburn, Larry Dalton, Mike Hendrickson; Engeland: Alan Beardsmore, Ian Henderson; West Duitsland: Alfred Hennig.

Documentatie en nieuwsdienst: Donald D. Schroeder, Paul Knedel, Rodney Repp.

Ontwerp en uitleg: John Susco, Monte Wolvertson, George Johnson.

Albert J. Portune, *Administrateur*
David L. Antion, *Beheer uitgeverij*

—Nederlandse Editie—

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Mathieu Janssen, Han Wilms, Iepke Klarenberg, Thea Clay, Gerda Zonneveld.

Grafische verzorging: John Dunn.

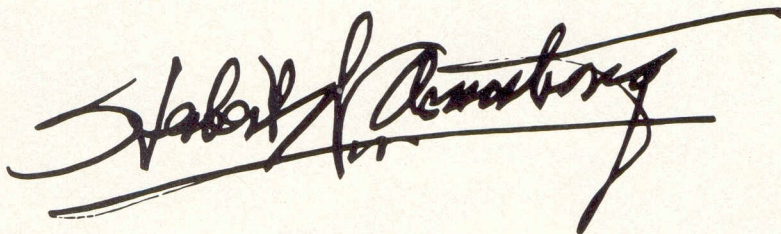
The PLAIN TRUTH wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, 300 W. Green St., Pasadena, Californië, VS. Franse, Duitse en Nederlandse edities worden uitgegeven te Radlett, Engeland; Spaanse editie te Big Sandy, Texas, VS. © 1972 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Gelieve uw correspondentie te richten aan:
Ambassador College
Postbus 496
Arnhem, Nederland

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk. Gelieve oud adresstrookje in te sluiten.

Persoonlijk van

Wie wil die kan

ONLANGS gaf mijn persoonlijke medewerker en redacteur vormgeving van *De ECHTE WAARHEID*, Arthur Ferdig, mij een exemplaar van een boek dat vele jaren geleden — waarschijnlijk omstreeks 1910 — mijn leven als jongeman had beïnvloed.

Het was een van die boeken, bedoeld om jonge mensen te inspireren tot ambitie, verlangen om te slagen en zelfvertrouwen. De titel van dit boek was „*He can who thinks he can*”. Het was een van vele van zulke „inspirerende” of „succes”-boeken geschreven door O.S. Marden.

Zo'n acht of tien jaar geleden kwam de gedachte bij mij op dat we dat boek in de bibliotheek van Ambassador College behoorden te hebben. Voor zover ik mij kan herinneren stelde de staf van onze bibliotheek vast dat het boek was uitverkocht. Winkels in tweedehands boeken werden afgezocht totdat een exemplaar gevonden werd.

Het zien van dit exemplaar bracht herinneringen bij mij boven. Het lijkt wel alsof er tegenwoordig geen vraag meer naar zulke boeken bestaat, of dat er geen schrijvers meer zijn met de inspiratie en gave ze te schrijven. Ik ben er zeker van dat het boek in kwestie zijn steentje aan ambitie, inspiratie en zelfvertrouwen heeft bijgedragen. Toch, nu ik het na ruim 60 jaar opnieuw onder ogen krijg, besef ik dat ik in al die jaren enkele dingen heb geleerd die ik toen niet wist.

Het boek heeft geen voorwoord — geen inleiding. Het begint met hoofdstuk I: „*I promised my God I would do it*” („Ik beloofde mijn God dat ik het zou doen.”). In september 1862, toen Lincoln de inleidende proclamatie voor de vrijverklaring der slaven uitvaardigde, schreef hij in zijn dagboek: „*I promised my God I would do it*”. Kan iemand eraan twifelen dat zo'n machtig besluit het gezag van deze uitnemende man heeft vergroot; of dat dit hem de kracht heeft gegeven ten uitvoer te brengen wat hij beloofd had?

„Noch bespotting noch belachelijkmaking — noch vrees voor zijn vijanden noch het in de steek gelaten worden door zijn vrienden — konden zijn onwrikbaar vertrouwen in zijn vermogen om de natie door de grootste krachtsinspanning in haar geschiedenis te leiden, aan het wankelen brengen.

„Napoleon, Bismarck en alle andere grote succesvolle mensen hadden een enorm vertrouwen in zichzelf. Het verdubbelde, verdrievoudigde, of verviervoudigde zelfs de normale kracht van deze mensen... Hoe zou het eenvoudige boerenmeisje, Jeanne d'Arc, zonder dit verheven geloof, dit vertrouwen in haar missie, het Franse leger hebben kunnen leiden? Dit goddelijk zelfvertrouwen vergrootte haar kracht duizendvoudig, totdat zelfs de koning haar gehoorzaamde, en ze leidde zijn dappere troepen alsof het kinderen waren.”

Ik neem aan dat bijna iedereen inspiratie en juiste stelregels zou zien in zulke uitdrukkingen als „zijn onwrikbaar vertrouwen in zijn kunnen...” of „hadden een enorm vertrouwen in zichzelf”. En dat is nog slechts het begin. Het hoofdstuk staat verder vol met de vruchten die afgeworpen worden door zelfvertrouwen — het vertrouwen in **ZICHZELF**.

Dat wil niet zeggen dat zelfvertrouwen de resultaten niet zou verbeteren. Dat is het soort vertrouwen dat ik in die dagen gretig in mij opnam. Het stimuleerde inderdaad. Het zette inderdaad tot *actie* aan! Het vergrootte inderdaad het doorzettingsvermogen. Het deed inderdaad de resultaten toenemen.

Maar later in mijn leven leerde ik een veel beter vertrouwen kennen dat succes deed toenemen.

Ik heb al vele malen vermeld dat ik in de herfst van 1926 werd uitgedaagd op het punt van de evolutieleer. Ik was min of meer vertrouwd met de theorie, maar had mij nooit gewijd aan een grondige studie van de kwestie van herkomsten. Deze uitdaging zette mij aan tot deze grondige studie.

Ik verdiepte me dus in de werken van Darwin en de verbreiders van zijn leer, Haeckel en Huxley, de werken van Lyell vóór hen, en van Chamberlin en Vogt na hen. Dit leidde tot bestudering van de ándere scheppingstheorie. Ik begon het bestaan

(Zie verder pagina 31)

De waarheid over Ierland

Achthonderd jaar geleden vloeide het eerste bloed over de bladzijden van de Anglo-Ierse geschiedenis. Het is mogelijk dat de strijdende partijen in Noord-Ierland vandaag het laatste hoofdstuk van dit gruwelijke boek van geweld schrijven.

door Gene H. Hogberg

„**I**ERLAND is een noodlottige ziekte — noodlottig voor de Engelsen en dubbel noodlottig voor de Ieren.”

De merkwaardige politieke ziekte waaraan deze twee volken lijden, is vandaag nog even kwaadaardig als toen 84 jaar geleden de Ierse schrijver George Moore deze profetische woorden uitsprak. Of wat erger is, het voortduren van het geweld in Noord-Ierland is misschien wel een mene tekel dat de ziekte in haar laatste stadium is gekomen, tenzij er drastische maatregelen worden genomen.

Lapmiddelen

Toen de Engelse regering in maart van dit jaar het bestuur over deze door strijd verscheurde provincie rechtstreeks in handen nam, waren de meeste waarnemers van mening dat Londen daarmee op zijn gunstigst alleen wat kostbare tijd had gewonnen. Het bloedvergieten gedurende de daarop volgende maanden schijnt dit te bevestigen.

Maar op het Groene Eiland heeft de tijd eigenlijk nooit aan de kant van de vrede gestaan. Tijd, verleden en heden zijn hier tot één merkwaardig geheel versmolten.

In Ierland, aldus Richard Rose in *Government without Concensus*, „worden de dramatische gebeurtenissen uit het verleden opnieuw als actuele geschiedenis beleefd”.

De slag aan de Boyne bijvoorbeeld, de historische veldslag die in 1690 de zeggenschap van de protestanten in Ulster bezegelde, is voor de protestanten in Noord-Ierland even actueel als de jongste bomaanslag in Belfast. Overal op de muren van de protestantse wijken van Belfast ziet men de leus: „Remember 1690”. Het is alsof de overwinnaar van de slag aan de Boyne, Willem III van Oranje — liefdevol vereerd als „King Billy” — nog leeft en vanuit Stormont Castle regeert.

Voor vele katholieke Ieren aan weerszijden van de grens is de „paasopstand” van 1916, die tenslotte

tot de onafhankelijkheid van een deel van Ierland leidde en die nog steeds in volksballaden wordt bezongen, een even dynamische gebeurtenis als de jongste ongeregelheden in de katholieke Bogside van Londonderry.

Pauselijke machtiging

Ten einde de huidige crisis in Noord-Ierland te kunnen begrijpen moet men enig idee hebben van de belangrijkste feiten uit de rijkgeschaakte geschiedenis van Ierland.

Hoe en wanneer raakten de Engelsen betrokken bij wat zij onveranderlijk het „Ierse probleem” blijven noemen? En, even belangrijke vraag, hoe is het gekomen dat Noord-Ierland een bevolking heeft van in meerderheid protestantse Schotse Ieren, de zogenaamde *Ulster-Schotten*, een groep mensen die in karakter, namen, geschiedenis en godsdienst hemelsbreed verschilt van de overgrote meerderheid in het Zuiden?

Het jaar 1155 was het begin van de ellende, toen paus Adrianus IV aan de Engelse koning Hendrik II de titel van Heer van Ierland verleende en hem machtigde het land binnen te vallen teneinde daar „slechte gewoonten op te ruimen, deugdzaamheid aan te kweken en de christelijke godsdienst te bevorderen”. Aanvankelijk deed Hendrik II niets met de machtiging die de Paus hem had verleend.

De ironie van de geschiedenis wil dat Adrianus IV de enige *Engelse* Paus is geweest — hij werd als Nicholas Breakspear in Hertfordshire geboren. Adrianus wilde een vastere greep krijgen op de „vrome buitenisigheden” van de Ierse kerk. In 432 was het katholicisme naar Ierland gebracht, maar had daar sindsdien in steeds sterkere mate niet-roomse tradities aan de dag gelegd.

In 1171 stak Hendrik II eindelijk met 240 schepen en 4000 man troepen naar Ierland over en veroverde het zuidelijke deel van het eiland om te voorkomen dat daar een Normandische staat als rivaal van Engeland zou ontstaan.

In 1172 erkenden de inheemse Ierse koningen Hendrik II als Heer van Ierland en daarmee begon een periode van 800 jaar waarin Engeland heeft getracht haar gezag in Ierland te vestigen. Maar de Engelse veroveraars zijn er nooit in geslaagd de Ieren op het hele eiland voor zich te winnen en volledig te onderwerpen.

In de jaren en eeuwen die volgden, waren oorlogen, moord en doodslag aan de orde van de dag. Later hebben de Engelsen geprobeerd door middel van wetgeving hun gezag te doen gelden. Zo verboden in 1366 de Statuten van Kilkenny huwelijken tussen Anglo-Normandische kolonisten en de inheemse Ierse bevolking.

De „Ulster-volksplanting”

De Engelse protestantse vorsten kwamen tot de slotsom dat de enige manier om Ierland er onder te krijgen was het land te verwoesten, de inheemse leiders uit hun geboortestrekten te verdrijven — vooral uit het Noorden — en dan een aantal betrouwbare en getrouwe protestanten uit Schotland en Engeland „over te planten”.

Het was koningin Elizabeth I (1558-1603) die met het programma van de „volksplanting” begon. Gedurende meer dan tien jaar werd zij hierin gedwarsboomd door Hugh O'Neill en de Rode Hugh O'Donnell die steun kregen van de Spanjaarden. In 1603, na de slag bij Kinsale, gaven zij de strijd echter op en namen de wijk naar het vasteland van Europa.

Elizabeths opvolger, de protestantse Jacobus I, nam in 1608 de Ierse adel veel van hun beste land af, ook weer vooral in het Noorden, en verpachtte grote delen ervan aan protestanten uit Engeland en de Schotse Laaglanden. Het land werd verdeeld onder Schotse en Engelse protestanten van wie de meesten moesten beloven noch Ieren noch katholieken als pachters te nemen. Zij gingen naar Engeland en Schotland om daar onderpachters aan te trekken. In de volgende 30 jaren vestigden zich met succes ongeveer 20 000 Engelsen en 100 000 Schotten in Ulster.

De „volksplanting” in Ulster vond vrijwel in dezelfde tijd plaats als het begin van de kolonisatie van Noord-Amerika. In 1607, een jaar vóór de „volksplanting” in Ulster, kreeg Jamestown in Virginia van Jacobus I stadsrechten.

Richard Rose schrijft hierover:

„Voor Engeland was het in die dagen veel belangrijker kolonisten naar Ulster over te brengen dan ze naar Virginia of Pennsylvania te laten trekken. Ierland was namelijk voor Engeland van eminent strategisch belang. Viel het in handen van een continentale vijand van Enge-

land, dan zou die dit land zowel van Europa als van Amerika kunnen isoleren. Dat hadden de Spanjaarden in de dagen van de Armada ook begrepen, en later hadden Englands vijanden, Frankrijk en Duitsland, dit eveneens ingezien.” (*Governing without Concensus*, blz. 78).

„Cromwell, de vloek van Ierland”

Door de kolonisten van de „volksplanting” uit grote gebieden verdreven, kwamen de Ierse katholieken in 1641 in opstand en richtten de „Great massacre of Ulster” aan. De meest waarschijnlijke schatting van de historici is dat bij die opstand ongeveer 4000 protestanten werden omgebracht, terwijl nog eens 7 à 8000 van kou en honger omkwamen.

De opstand wekte de woede op van Oliver Cromwell die in die dagen in Engeland aan de macht was gekomen. In 1649 begon Cromwell in Ierland een waar schrikbewind waarbij hij de steden Drogheda en Wexford met de grond gelijk maakte en de Ieren meedogenloos aflachtte. Hij legde beslag op negen tiende van het Ierse land en verdeelde het onder protestantse Engelse kolonisten. Aan het einde van de oorlogen die Cromwell in Ierland voerde, waren er nog slechts ongeveer een half miljoen Ieren over. Toch stond de Ierse natie nog overeind — gescheiden in geest en vijandiger gezind dan ooit: „De nietsontziende onmenselijkheid waarmee Cromwell wraak had genomen... bleef onuitwisbaar in de herinnering van het Ierse volk gegrift” (Adrian Clarke, *Course of Irish History*, blz. 202).

Beslissende veldslagen

In 1660 kwam in de persoon van Karel II de lijn van de Stuarts weer op de troon. Zijn jongere broer, Jacobus II, was katholiek en werd in 1688 tijdens de „Glorious Revolution” verdreven, waarna de protestantse Willem van Oranje met zijn Engelse vrouw Maria als Willem III en Maria II op de Engelse troon kwamen.

In een poging zijn troon terug te krijgen, stookte Jacobus II de Ieren aan tot opstand tegen de protestantse Willem III. Door het *Decree of Attainder* liet hij meer dan 3000 protestanten ter dood veroordelen. Velen van deze veroordeelde protestanten zochten in 1689 hun toevlucht in de ommuurde stad Londonderry (of kortweg Derry). Daar werden zij 15

weken lang door katholieke troepen onder bevel van Jacobus belegerd, maar zij wisten stand te houden totdat Willem van Oranje, de Engelse koning, hen te hulp kon komen.

Aan het beleg kwam een einde toen een Brits schip, de *Mountjoy*, de haven binnenliep met voedsel voor de uitgehongerde inwoners van de stad. De protestanten behaalden tenslotte in 1690 de overwinning in de historische slag aan de Boyne, de grootste veldslag die ooit op Iers grondgebied heeft plaatsgevonden. Voorgoed verslagen, nam Jacobus de wijk naar Frankrijk.

Door de generaties heen hebben de protestantse Ulster-Schotten de slachting die door de katholieke Ieren onder hun voorvaders is aangericht, nooit vergeten. Wat Cromwell was voor de katholieken, was Jacobus II voor de protestanten in Ulster.

De overwinning aan de Boyne bezegelde het gezag van de protestanten in Ierland. Maar regeren over een grotendeels vijandig, verslagen volk bleek veel moeilijker dan het behalen van een definitieve overwinning op het slagveld.

De macht in het nieuwe Ierse parlement dat in Dublin zetelde, werd in protestantse handen gelegd, terwijl het hoogste gezag bij de Kroon in Londen berustte.

Het parlement in Dublin nam tal van strafwetten aan ten einde de machtspositie van de protestantse minderheid veilig te stellen. Deze wetten waren draconisch hard en beknotten in hoge mate de Ierse vrijheid. Het was katholieken verboden land te kopen of op lange termijn te pachten. Katholieke grondeigenaren mochten hun bezittingen niet in hun geheel aan één van hun zoons vermaken — ze moesten het land onder al hun kinderen verdelen. Dit droeg bij tot de versnippering van grote katholieke landgoederen.

Een katholiek mocht geen zwaard dragen of een paard bezitten dat meer dan vijf pond waard was. Leraren en onderwijzers moesten allemaal protestants zijn. Katholieken mochten geen eigen scholen stichten of hun kinderen voor hun opvoeding naar het buitenland sturen. Katholieken mochten ook geen gemengd huwelijk aangaan. Katholieke priesters die in gebreke bleven hun naam en hun parochie te laten registreren, werden met een gloeiend ijzer op hun wang gebrandmerkt. Omdat de priesters het

even hard te verduren hadden als hun parochianen, raakte de Ierse boerenbevolking nog meer aan de Roomse Kerk en aan de parochiepriester verknocht. Katholieken konden zich ook niet met politiek bezighouden aangezien ze geen stemrecht hadden.

Wat het economische leven betreft was met uitzondering van linnen de verkoop van Ierse produkten in Engeland en op het vasteland verboden.

Omstreeks 1700 was de Ierse bevolking vrijwel tot slavernij gebracht. De Ieren bezaten nog maar een zevende van hun eigen grond — de rest was voor het grootste deel in handen van in het buitenland wonende pachthouder.

Het plan van Pitt

Omstreeks het begin van de 19e eeuw trachtte William Pitt (de Jongere) een oplossing te vinden voor het slepende „Ierse probleem”.

Pitt meende dat het Ierse probleem alleen was op te lossen, als er een politieke unie tot stand zou komen tussen Groot-Brittannië en Ierland. Dat zou natuurlijk betekenen dat de katholieken in Ierland volledige politieke inspraak kregen.

Zo werd op 1 januari 1801 Ierland door de *Act of Union* met de rest van Groot-Brittannië verenigd.

De grote hongersnood

Geen kwestie heeft in Ierland zoveel kwaad bloed gezet en de betrekkingen tussen de Engelsen en de Ieren zó zeer verbitterd als de vreselijke aardappelschaarste van 1848-'49. Het is een onbetwistbaar feit dat, terwijl de Ierse bevolking verhongerde als gevolg van het mislukken van de aardappelooft, waarop zij voor hun levensonderhoud waren aangewezen, enorme hoeveelheden levensmiddelen van allerlei aard uit Ierland naar Engeland werden geëxporteerd.

De uitgevoerde produkten waren verbouwd en uitgevoerd met de bedoeling daarmee de pachtsschuld aan elders woonachtige grondbezitters te voldoen. Het niet op tijd betalen van de pacht had onverbiddelijk uitzetting ten gevolge, hetgeen zoveel als een doodvonnis door verhogering betekende.

Er waren echter wel enkele verzachtende omstandigheden die ons misschien wat minder geneigd maken de Engelsen van hardvochtigheid te betichten. Het is een feit dat het

distribueren van voedsel, dat tenslotte in grote hoeveelheden vooral uit Engeland ter leniging van de nood werd aangevoerd, in het achterlijke Ierland op grote moeilijkheden stuitte. Behalve wat aardappelen betreft was de kunst van koken in Ierland zo goed als geheel verloren gegaan. Brood werd er vrijwel niet gebakken en ovens vond men bijna nergens meer.

„Ulster zal vechten”

In 1886 kwam de liberale premier Gladstone tot de overtuiging dat zelfbestuur voor de Ieren de enige oplossing was. De oppositie daartegen vanuit Ulster werd geleid door Lord Randolph Churchill, de vader van Sir Winston. Hij verklaarde in Belfast: „Ulster zal vechten!” Dit werd de leus van de oppositie. Gladstones wetsvoorstel werd tenslotte verworpen en de Ierse kwestie bleef onopgelost.

In 1916 kwam het eindelijk tot een uitbarsting in de „paasopstand” tegen het Engelse gezag. De opstand werd geleid door de nationalistische beweging Sinn Féin, die haar kans schoon zag nu Engeland door de Eerste Wereldoorlog volkomen door het gebeuren op het vasteland van Europa in beslag werd genomen. Maar de Britse autoriteiten maakten korte metten met de opstandelingen. De opstand werd neergeslagen en de leiders werden geëxecuteerd. Ongeveer 3000 Ierse nationalististen lieten het leven.

De Engelse regering zat nu echt diep in de moeilijkheden en had bijna evenveel te stellen met de protestanten in Ulster die een burgerwacht hadden opgericht en bewapend om het Britse bewind staande te houden. Hun vrees voor zelfregering voor Ierland uitte zich in een nieuwe leus: „Wij zullen vechten om Brits te blijven, ook al moeten wij ervoor tegen de Britten vechten”.

In 1920 kwam het tot een regelrechte oorlog tussen de katholieke strijdkrachten — nu bekend als het Ierse Republikeinse Leger, de IRA — en de Engelsen. Na twee jaar strijd kwam men tot een compromis, waarbij de Ierse Vrijstaat in het leven werd geroepen, maar Ulster in het Verenigd Koninkrijk bleef.

De Ierse Vrijstaat had de status van dominion binnen het Britse Gemenebest verkregen, maar de obligate eed van trouw aan de Britse

kroon bleef voor vele Ierse republieken een moeilijk te verteren zaak. Tenslotte kwam het in 1948 tot een definitieve breuk: de Ierse regering in Dublin riep de Republiek Ierland uit.

Voor en na hebben de Ierse leiders in het zuiden hardnekkig geweigerd zich bij de verdeling van Ierland neer te leggen.

In artikel 2 van de grondwet van de Ierse Republiek staat: „Het nationale grondgebied omvat het gehele territorium van Ierland, haar eilanden en territoriale wateren”.

De minister van Buitenlandse Zaken van de Ierse Republiek, dr. Patrick Hillery, verklaarde in 1969, sprekend over de zes graafschappen van Ulster: „Wij beschouwen *het* als ons grondgebied. Wij beschouwen *hen* als ons volk. Onze grondwet erkent een Ierland van 32 graafschappen en tot aan de hereniging hebben we slechts een staat van 26 graafschappen”.

Een protestantse regering

De regering van Ulster die haar eigen parlement in Stormont Castle in Belfast had gekregen, was vastbesloten om, koste wat het koste, er voor te zorgen dat het bestuur stevig in handen bleef van de twee derde meerderheid van protestanten.

Op 22 juni 1920 opende koning George V het eerste Noordierse parlement met een appèl tot matiging en gerechtigheid:

„Ik doe een beroep op alle Ieren zich te bezinnen, de hand van verzoening en verdraagzaamheid uit te strekken, te vergeven en te vergeeten...”.

Maar de werkelijkheid was geheel anders. De eerste premier van Ulster, Lord Craigavon, sprak over de regering in Stormont als „een protestants parlement voor een protestants volk”. De katholieken in de nieuwe „protestantse staat” zagen de toekomst somber in. Van hen werd verwacht dat zij de nieuwe wetten van de regering zouden eerbiedigen, maar men dong niet naar hun loyale steun die achterwege bleef.

Katholieken werden door allerlei chicanes verhinderd in het parlement hun stem in evenredigheid met hun aantal te laten horen. Zij werden ook gediscrimineerd bij het krijgen van werk en betere behuizing wanneer die ter beschikking kwam, met het gevolg dat de katholieke minderheid zich

gemelijk terugtrok in de dichtbevolkte getto's van de grote steden. Zo werd het zaad van de huidige crisis in Ulster gezaaid.

En wat gezaaid was, werd in 1968 geoogst: toen werd een beweging voor burgerrechten in leven geroepen onder leiding van de Northern Ireland Civil Rights Association.

De aanvankelijk vreedzame pogingen van katholieke zijde om door middel van rustige betogingen gelijkgerechtigdheid te verkrijgen hadden tot gevolg dat overhaast ettelijke hervormingsmaatregelen door de Stormont-regering werden ingevoerd. Maar het duurde niet lang voordat militante protestanten de optochten en bijeenkomsten gingen verstoren. In augustus 1969 kwam het na tien maanden van spanning tot een uitbarsting: tijdens een weekeinde van verschrikking in Belfast en Londonderry vonden acht mensen de dood en werden meer dan 200 gewond. Binnen enkele uren werden inderhaast de eerste Britse troepen naar Ulster gestuurd om de orde te herstellen en de beide bevolkingsgroepen gescheiden te houden. Aanvankelijk werden de troepen door de katholieken als redders toegejuicht en door de protestanten als indringers uitgewoed.

Maar het aureool van beschermer was geen lang leven beschoren. De Britse Tommies werden al gauw door de katholieken als handlangers van de gehate regering in Belfast beschouwd. Deze ommekeer in de publieke opinie was voor een groot deel toe te schrijven aan het provocerende optreden van de IRA. Hoewel in twee kampen verdeeld — de marxistische „Officiëlen” en de terroristische, fanatieke „Provisionelen” — kwam de IRA nu met hernieuwde kracht terug. De rest van deze tragische geschiedenis — de bomaanslagen, de sluipschutters, de nietsontziende terreur die zowel onder de protestantse als onder de katholieke bevolking slachtoffers maakt, de dreiging van een massaal protestants verzet tegen de IRA, hetgeen een open burgeroorlog zou betekenen — dit alles is actuele geschiedenis.

De grote vraag is nu: kan een burgeroorlog nog worden afgewend? Bestaat er een oplossing voor de crisis in Ierland?

Eindeloze voorstellen — geen oplossingen

Er zijn eindeloos veel voorstellen gedaan om tot een oplossing van het 800 jaar oude „Ierse probleem” te komen. Maar die „oplossingen” schepden stuk voor stuk alleen maar nieuwe problemen. Hier volgen in het kort enkele van de voorgeslagen „oplossingen”.

1) Een Verenigd Ierland. Dit is altijd de „oplossing” die het eerst uit de bus komt. Maar het is ook de minst plausibele, gezien de onverzoenlijke houding van vele protestanten in Noord-Ierland, die onmiddellijk met het bezwaar komen dat zij in een verenigde Ierse staat ver in de minderheid zullen zijn, omdat zij dan maar een derde van de bevolking uitmaken. Er is bij hen natuurlijk ook de heimelijke angst dat hun behandeling van de katholieken in het Noorden hen in een verenigd Ierland lelijk zou kunnen opbreken.

Tot dusver heeft de Ierse regering in het zuiden weinig bereidheid getoond haar grondwet op die punten te wijzigen die voor de Protestanten het meest onaanvaardbaar zijn, namelijk het verbod van voorbehoedsmiddelen en van echtscheiding, en de bevoorrechte positie van de rooms-katholieke kerk. Het is helaas maar al te duidelijk dat de Unionisten in het Noorden tot het bittere einde zouden vechten om een annexatie door het Zuiden te verhinderen.

2) Een nieuwe regering in Noord-Ierland waarin de verschillende bevolkingsgroepen evenredig vertegenwoordigd zijn. De protestanten, met name de fanatieke leden van de Unionistische partij, zouden er ongetwijfeld weinig voor voelen om „samen” met een katholieke minderheid die natuurlijk steeds zou blijven aandringen op sociale hervormingen in zo'n regering zitting te nemen. Het valt ook te betwijfelen of de katholieke bevolking vertrouwen zou hebben in een dergelijke regering, waarin zij een ondergeschikte rol zou spelen.

3) Overdracht van de overwegend katholieke gebieden van Noord-Ierland aan de Republiek. Zouden Londonderry, Strabane en het district Newry aan de Republiek worden afgestaan, dan zou men van de grootste problemen met betrekking tot de veiligheid van de bevolking af zijn. Maar de protestanten zouden zo'n regeling beschouwen als de eerste

stap naar de ontbinding van hun staat. En aan de andere kant zouden de doorgewinterde republikeinen en vooral de IRA er nooit vrede mee hebben. Zij zouden nooit ophouden te ijveren voor een verenigde Ierse natie.

4) Uitbreiding van Ulster. Een op het eerste gezicht nogal wonderlijke oplossing, maar op deze manier zou er tenminste een veel betere verhouding tussen katholieken en protestanten ontstaan, omdat beide groepen in de bevolking van Noord-Ierland dan even sterk vertegenwoordigd zouden zijn. Het nieuwe Ulster zou als condominium gezamenlijk door Groot-Brittannië en de Ierse Republiek worden bestuurd. De bevolking zou dan bijvoorbeeld óf een dubbele nationaliteit kunnen krijgen óf voor een van de twee kunnen kiezen.

Afgezien van grondwettelijke moeilijkheden zijn er echter twee overwegende bezwaren tegen dit plan. Ten eerste zou de Ierse Republiek nooit bereid zijn om iets van haar grondgebied af te staan, en als zij er al mee zou instemmen, dan alleen als interim oplossing die uiteindelijk moest leiden tot een verenigd Ierland. Ten tweede zouden de Unionisten er nooit in toestemmen om, al was het maar gedeeltelijk, gescheiden te worden van het Verenigd Koninkrijk.

5) Een onverwachte terugtrekking van de Engelsen. Volgens dit plan zou de Britse regering moeten verklaren dat zij haar troepen op een vastgestelde datum zou terugtrekken. Dat wil zeggen dat de regering in Dublin en de Unionisten zes, twaalf of meer maanden de tijd zouden krijgen het met elkaar eens te worden. Zouden zij na afloop van die termijn nog geen oplossing hebben gevonden, dan zouden zij het onder elkaar moeten uitvechten of anders het geschil voorleggen aan de Verenigde Naties of welke instantie ook die zij als bemiddelaar zouden willen aanwijzen.

Het voornaamste bezwaar tegen dit plan is dat de partijen niet tot overeenstemming zullen komen,

---

„Ik vind het verschrikkelijk als kinderen nog vóór hun puberteitsjaren al iemand vermoord hebben.“
— een functionaris van het Britse leger in Noord-Ierland.

Foson Picton, Black Star

waardoor een burgeroorlog onvermijdelijk zou zijn.

Een ander bezwaar is dat de Britse regering door zich terug te trekken al haar vroeger gedane beloften zou verbreken om Noord-Ierland te beschermen en de mensen daar door meerderheidsbesluiten over hun eigen toekomst te laten beslissen.

De werkelijke oplossing

Ondanks de schijnbare impasse in Ierland is er toch een mogelijkheid voor beide bevolkingsgroepen in harmonie met elkaar te leven. Zij kunnen, als ze willen, tot een goede verstandhouding komen. Alleen als beide partijen hardnekkig in politiek, economisch en religieus opzicht hun zin willen doordrijven, dan loopt het op een catastrofe uit en is een burgeroorlog onvermijdelijk.

Tenslotte is de huidige Ierse crisis een godsdienstconflict. Een dwaas die dit niet wil inzien. En daarom is de weg naar vrede juist te vinden in het Boek — de Bijbel — dat beide religieuze kampen vanuit hun eigen, eng sectarisch standpunt interpreteren. Terwijl beide partijen stug vasthouden aan hun eigen interpretatie van de Bijbel, veronachtzamen zij het nadrukkelijke gebod „hebt uw naaste lief gelijk uzelf”. Zoals al zo vaak met betrekking tot Noord-Ierland is gezegd: „Er is te veel godsdienst en te weinig christelijkheid”.

Wat nodig is, is een verandering in de harten van de mensen. En zolang niet *alle* belanghebbenden bereid zijn hun gezindheid te veranderen, zal er geen oplossing zijn.

In maart van dit jaar kwamen protestanten en rooms-katholieken, tezamen met leden van de drie politieke partijen in Londen in de kathedraal van Westminster bijeen om te bidden tijdens een „ecumenische dienst van voorbede voor Noord-Ierland”. Maar de bomaanslagen en de moorden zijn onverminderd doorgegaan. Dat hoort ons iets te zeggen. Zou het mogelijk zijn dat God niet naar hen geluisterd heeft?

Waar ligt dan de werkelijke oplossing?

Alle „oplossingen” tot nu toe waren schijnoplossingen. Het waren alleen pogingen om met politieke middelen een oplossing te vinden voor de *evolgen* van het eeuwenoude probleem, in plaats van een kordaat besluit om de *oorzaak* ervan aan te pakken.

Het is tijd dat alle Ieren in Ulster die beweren dat zij nog steeds vrede willen, de moed opbrengen zich te laten gelden als vreedzame mensen. En volgens publieke-opiniepeilingen wil de overgrote meerderheid aan beide kanten vrede. Wat dient er dus gedaan te worden?

Ten eerste moet deze al te zwijgende meerderheid in deze acute crisis in Ulster niet langer door de militante minderheden van beide partijen worden geterroriseerd en geïntimideerd. Staat er niet geschreven, „een zacht antwoord keert de grimmigheid af”? (Spr. 15:1). Een toegeeflijke houding tegenover de kwaadwillige elementen kan alleen maar uitlopen op burgeroorlog. Zodra de militante minderheden beseffen dat zij niet op de zwijgende steun van hun eigen mensen kunnen rekenen, zullen zij hun politiek van geweldadigheid spoedig opgeven. God zal de vijanden van de vrede verdelen en in verwarring brengen zolang er voldoende mensen bereid zijn de weg van de vrede te bewandelen.

De toekomst van Noord-Ierland, ja van heel Ierland, hangt er nu van af of zij die de meerderheid vormen, bereid zijn Gods gebod om naar vrede te streven te gehoorzamen, dan wel of zij willen marchanderen met de mensen van het geweld om, tijdelijk, hun hachje te redden. Want „wie zijn leven vindt [door nu een compromis te zoeken], zal het verliezen...” in het bloedbad dat komen zal (Matth. 10:39, *N. Vert.*). Dit is een fundamenteel bijbels beginsel dat de zwijgende meerderheid ernstig ter harte dient te nemen.

Men vergeet niet dat Hitler en zijn handlangers als een minderheidsbeweging door terreur en intimidatie indertijd in Duitsland aan de macht zijn gekomen! De Duitsers lieten zich eenvoudig gedwee leiden en intimideren.

Verder moet er een massale beweging van inkeer en morele heropvoeding komen om alle vooroordeel met wortel en tak uit te roeien. Is het niet intragisch dat kinderen van drie, vier jaar de meest afschuwelijke leuzen over ras en godsdienst schreeuwen, hoewel zij niet eens weten wie „protestant” of „katholiek” is? Een groot stuk van de heropvoeding komt voor rekening van de ouders aan beide zijden van de sectarische scheidslijn. Vooroordelen worden in het gezin geboren en in de samenleving aange-

moedigd — op school, in het zakenleven, in winkels, in het sociale leven en helaas ook in de kerken. Zijn de ouders, de gemeenschap en de religieuze leiders van beide partijen bereid deze zo noodzakelijke taak op zich te nemen en de scheidsmuur van vooroordeel af te breken?

De verantwoordelijkheid van de ouders gaat nog iets verder. Zij moeten niet langer toestaan dat hun kinderen meedoen aan de relletjes op straat, zoals maar al te vaak gebeurt. De Bijbel, het Boek waarop beide partijen in het sectarische conflict in Ulster zich beroepen als de bron van hun godsdienstige overtuiging, vermaant: „Mijn zoon, indien zondaren u willen verleiden, bewillig niet... want hun voeten snellen naar het kwaad en haasten zich om bloed te vergieten” (Spr. 1:10, 16, *id.*).

De ouders hebben de plicht te allen tijde te weten waar hun kinderen zijn en hen te waarschuwen weg te blijven van straatrelletjes.

Wanneer eenmaal de grondoorzaak is weggenomen doordat men tot inkeer is gekomen en vooroordeel en groepshaat heeft overwonnen, zal het gemakkelijker zijn de secundaire problemen aan te pakken zoals de kwestie van de burgerrechten en gelijke economische kansen. Het is onbegonnen werk deze laatste problemen te willen oplossen, vóórdat men het kernprobleem heeft opgelost.

En tenslotte: katholieken en protestanten, in het Zuiden zowel als in het Noorden, moeten het Boek raadplegen waarop beide groepen zich beroepen als de bron van hun geloof en nagaan of hun zo dierbare tradities werkelijk in overeenstemming zijn met wat het Boek leert.

De Bijbel vertelt ons hoe wij moeten leven. Men moet niet vergeten dat het christendom een levenswijze is. De Bijbel verklaart ons ook de werkelijke betekenis van de huidige wereldproblemen. (De eerste les van de SCHRIFTELIJKE CURSUS van Ambassador College behandelt dit onderwerp. Laat u nu inschrijven voor deze kosteloze cursus.)

De mensen in Noord-Ierland hebben nog de mogelijkheid in hun door oorlog verscheurd land deze constructieve stappen te doen op de weg die naar vrede leidt. Maar zij hebben maar heel weinig tijd meer! En het alternatief van vrede is een rampzalige burgeroorlog die niet hóeft te komen! □

GEVRAAGD:

Bekwame mensen voor sleutelposities

Er zijn bepaalde redenen waarom sommige mensen moeilijkheden met het krijgen van werk hebben. Mocht u daar ook mee te kampen hebben, dan kunt u in dit artikel lezen hoe u die de baas kunt worden!

door Roderick C. Meredith

IN VELE opzichten was Jan hogelijk capabel. Hij had een middelbare schoolopleiding gehad, was goed gezond en bezat een helder inzicht. In diverse betrekkingen had hij het ver kunnen schoppen — maar de praktijk wees anders uit.

Jan had het ver kunnen brengen als technicus of als boekhouder, maar dat was niet het geval. Om de een of andere reden scheen hij z'n draai niet te kunnen vinden en van één bepaalde betrekking een succes maken.

Hij kon goed met anderen opschieten. Hij was vriendelijk, behulpzaam en attent jegens andere mensen. Maar altijd dacht hij dat de „betere kansen” elders lagen. Wanneer hij in de techniek werkte, wilde hij dat hij een administratieve baan had. En eenmaal in de administratie beland, wilde hij liever verkoper van tweedehands auto's worden.

Waar Jan ook werkte, altijd had hij het gevoel dat zijn gaven niet volledig benut werden. Hij werd neerslachtig omdat hij het werk dat hij deed, „te min” vond. Met z'n twaalf ambachten en dertien ongeluk-

ken, ongelukkig en vol zelfmedelijden, zag hij hoe andere mannen — vaak met minder kwaliteiten — hem voorbij streefden, iets wat hem danig dwars zat.

Door zijn houding jegens zijn werk — en daarmee jegens zichzelf — kwam Jan nooit boven de middelmaat uit. Nooit presteerde hij iets waartoe hij werkelijk in staat was geweest als hij ambitie had getoond en een baan had geaccepteerd met het vaste voornemen daar zijn verdere toekomst op te bouwen.

Zit u met hetzelfde probleem als Jan?

Hoe kunt u er zeker van zijn dat u geen mislukking zoals Jan zult worden? Hoe kunt u zekerheid krijgen dat u uw baan zult houden — als u er een heeft — terwijl anderen de hunne kunnen kwijtraken?

En hoe staat het ermee een baantje te krijgen indien u momenteel zonder werk bent? Hoe kunt u zichzelf — en degenen die u dierbaar zijn — helpen aan vaste financiële zekerheid in de onzekere komende maanden en jaren?

Omschakeling geboden

De vrijgevege werkloosheidsvoorzieningen en de verzwakking van de arbeidsethos zijn er momenteel de redenen van dat werkloos-zijn niet meer wordt beschouwd als het probleem dat het vroeger was.

Het feit dat een groot percentage van uw laatstgenoten salaris maandenlang aan u uitbetaald wordt, is een enorme ruggesteun als u zonder werk komt, maar u mag er zich niet door in slaap laten wiegen. Eens zult u weer aan de slag moeten en het zal u en uw gezin tot voordeel strekken indien u er zo gauw mogelijk aan begint weer een vaste betrekking of baan te vinden.

Voor een afdoende en permanente oplossing van uw werkloosheidsprobleem is het noodzakelijk dat u zich aan een zelfanalyse onderwerpt. Er bestaat de mogelijkheid u voor een beroepskeuze te laten testen. Bij vele particuliere en overheidsinstellingen is daar gelegenheid toe.

Maar wat uzelf betreft: denk rustig en zorgvuldig over heel uw leven na. Maak een lijst van de vakken waar

u op school in uitblonk, inclusief uw prestaties in handenarbeid, hobbies en alle andere zaken die buiten het lesrooster vielen. Vergeet evenmin de speciale beroepsopleiding die u wellicht op school, in militaire dienst of waar dan ook hebt gekregen.

Schrijf op welke betrekkingen u hebt gehad. Maak een aantekening bij die werkzaamheden waarin u erg goed of bijzonder geïnteresseerd was. Maak ook een lijst van de dingen in het leven waar u speciale belangstelling voor hebt, wat u het liefst doet, zowel wat uw werk als uw ontspanning betreft. Bedenk daarbij dat u doorgaans het meeste plezier hebt in activiteiten waarin u uitblinkt.

Wanneer u deze lijstjes hebt opge maakt en bestudeerd, dan zal u waarschijnlijk al een bepaald patroon zijn opgevallen. Misschien laat het lijstje met de betrekkingen die u vroeger hebt gehad, wel veel werk in de open lucht zien waarbij handenarbeid te pas kwam. Wellicht herinnert u zich dat ofschoon die baantjes heel aardig waren als tijdelijk of part-time werk, u in dat soort werk toch niet écht uitblonk. Misschien miste u de gewiektheid de vereiste bekwaamheid te ontwikkelen.

Best mogelijk dat u dan gaat inzien dat u toevallig nooit de baan hebt gekregen waarin uw natuurlijke aanleg van pas kwam. Laten we aannemen dat wiskunde op school uw beste vak was. U vond het fijn omdat u erin uitblonk. In dat geval zou u — afhankelijk van uw leeftijd, huidige financiële omstandigheden en het aantal personen voor wie u moet zorgen — het volgende kunnen overwegen: ga een volledige of anders een part-time opleiding aan een middelbare of technische school volgen, of een betrouwbare schriftelijke cursus, ten einde u voor te bereiden op een goede betrekking waarin kennis van wiskunde een vereiste is. Want dáár moet een arbeidsterrein liggen waarop u stellig succes zult hebben en misschien zelfs een leidende functie kunt bereiken.

Ziet u de strekking van dit hypothetische voorbeeld?

Wanneer u aldus uw verleden — uw wáre interesse, capaciteit en opleiding — op verstandige manier analyseert, zult u kunnen uitmaken op welk gebied u kunt uitblinken. De dingen die u goed kunt, doet u als regel graag. En wanneer u over een

levensberoep nadenkt, dan is dat van het hoogste belang!

Vraag hulp en advies

Wanneer u zover bent dat u een vaste baan kunt aannemen, geneer u dan vooral niet advies en hulp te vragen!

Het menselijk element speelt een zeer belangrijke rol in het personeelsbeleid van vele ondernemingen. Bedenk wel dat dit in vele gevallen een gunstige invloed is. Gewoonlijk werken mensen beter samen wanneer ze elkaar kennen en begrijpen.

Daarom: indien u ernstig van plan bent uzelf in een vaste betrekking waar te maken, tot eer van uzelf en de uwen, geneer u dan niet om een vriend of familielid, in het door u gekozen beroep werkzaam, te vragen u te helpen of te adviseren bij het zoeken naar een geschikte betrekking. In vele gevallen zullen ze meer dan dankbaar zijn voor de gelegenheid u deze hulp te kunnen verlenen — vooral als ze weten dat u zich ijverig hebt voorbereid op een functie in hún beroep.

Dikwijls zal dit vragen om hulp en advies u ontelbare uren van werk zoeken schelen. Het kan u weken van vruchteloze sollicitatiegesprekken besparen met vermoeide personeelchefs, voor wie u slechts een naam en een gezicht in een lange rij namen en gezichten bent. In elk geval zal verstandige raad van iemand die reeds ervaring in het door u gewenste beroep heeft, u helpen vele moeilijkheden bij het zoeken naar de juiste baan bij de juiste onderneming te vermijden — en die baan te houden wanneer u hem hebt bemachtigd.

De wijze koning Salomo werd er al toe gebracht te schrijven: „Plannen mislukken bij gebrek aan overleg, maar door de veelheid van raadgevers komt iets tot stand” (Spr. 15:22, *N.Vert.*).

Zoek daarom zoveel mogelijk goede raad bij intelligente, ervaren mensen. Denk goed na voor u gaat solliciteren.

Hernieuw oude relaties en maak nieuwe vrienden onder mensen die in het door u gekozen beroep werkzaam zijn. Vraag naar hun ervaringen en opvattingen en leg nuttige contacten. Bekijk, alvorens voor een bepaalde betrekking te kiezen, de werkgelegenheid in uw omgeving. Lees wat de landelijke dagbladen te zeggen hebben over de vooruitzichten van de

diverse industrieën en ga na in welk deel van het land die vooruitzichten het best zijn. Lees diverse plaatselijke bladen en ga na wat ze te zeggen hebben over de werkgelegenheid, en lees de personeelsadvertenties die voor u van belang kunnen zijn.

Met de juiste voorbereiding, opleiding, overleg en raad moet u in staat zijn met succes naar een goede betrekking te solliciteren — en niet naar zó maar een baan.

Schrijf goede brieven en een goed resumé

Een resumé van uw opleiding en staat van dienst is een uiterst belangrijk middel om een toekomstige werkgever duidelijk te maken wat u hebt gepresteerd. Neem er de tijd en de moeite voor daar een degelijk stuk werk van te maken. Beperk u niet tot een opsomming van uw kwalificaties, maar concentreer u op wat u hebt gedaán.

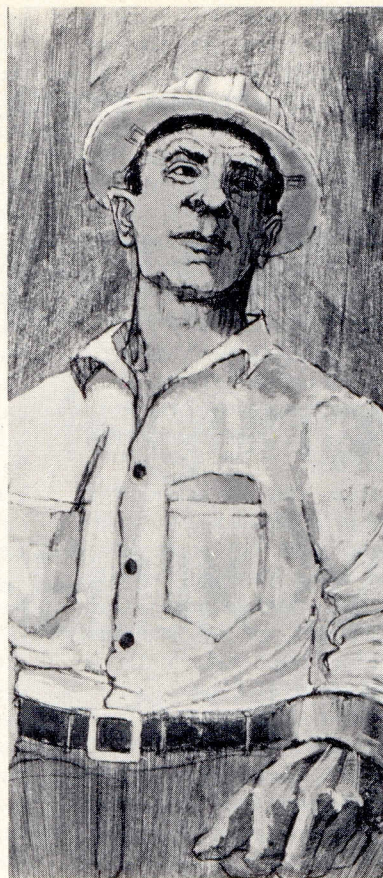
Met enkel een resumé zult u geen baan bemachtigen, maar een goede samenvatting van genoten onderwijs en vakopleiding, alsmede van uw kwalificaties — en dan vooral van uw ervaring — kan de weg banen naar een sollicitatiegesprek.

Bij dat resumé behoort natuurlijk een begeleidend schrijven, waarin u zich aan een potentiële werkgever voorstelt. Veel mensen hebben ervaren dat een rechtstreekse schriftelijke sollicitatie als regel de vruchtbaarste vorm van een eerste contact met de toekomstige werkgever is.

Richt uw brief aan de functionaris van het bedrijf tot wie u zich naar alle waarschijnlijkheid zult moeten wenden wanneer u wordt aangenomen. Zet een schriftelijke campagne op en stel u tot taak wekelijks een bepaald aantal brieven en resums te verzenden. Intussen moet u doorgaan met het opsporen van eventuele werkgevers. Ga naar vrienden, familieleden en zakenrelaties, of bel die op. Bestudeer de personeelsadvertenties die in dag- en vakbladen, en andere tijdschriften zoals de personeelsgids van Elseviers Magazine, en contact- en informatiebladen als Aspect, Kontakten, Ruim Baan en Academia die vaak huis-aan-huis worden verspreid.

Hou dit vol en laat u niet ontmoedigen.

Robb Woods

Doe er wat extra moeite voor

Wanneer u werk zoekt, wees dan attent en enthousiast bij elk contact dat u legt. Wanneer u zichzelf hebt geanalyseerd en werkelijk graag in een bepaalde branche wilt werken, neem dan ook alle moeite die belangstelling te laten blijken uit de wijze waarop u achter een baan aan gaat.

Zet uw beste beentje voor als u naar een werkgever toe gaat. Bedenk dat die man wel eens een vriend van u zou kunnen worden en dat u in de toekomst met hem en anderen in het bedrijf misschien vele prettige uren zult doorbrengen. Zet dus een opgewekt gezicht en kleeft u op passende wijze voor die bepaalde betrekking waarnaar u zoekt. Kijk niet strak, terneergeslagen of onverschillig. Laat merken dat u veel zin in de baan hebt en dat u bereid bent hard te werken.

Wees bij alles wat u doet, volkomen oprecht. Probeer nooit een ander wat wijs te maken. Wees niet bang échte belangstelling te tonen voor het werk waarvoor u solliciteert; laat merken

dat u de betreffende baan werkelijk graag wilt hebben.

Bedenk dat uw belangstelling, uw vriendelijkheid en uw persoonlijkheid in sommige gevallen even belangrijk zijn voor het bemachtigen van een baan als uw opleiding en bekwaamheden. Zet u daarom schrap, wees uitermate attent en doe alles wat in uw vermogen ligt om een baan te krijgen. Wees geen slome sollicitant, maar maak er „werk” van die baan te bemachtigen. Wat bedoel ik daarmee?

Ik bedoel ermee dat wanneer u op een bepaalde baan af gaat, u er 's morgens vroeg bij moet zijn en afspraken moet maken, of er elke dag onder werktijd op uit moet gaan tot u die baan hebt.

Neem u voor onderweg ergens wat te gaan eten of neem een boterhammetje mee, zodat u heel uw acht of negen uur durende „werkdag” kunt besteden aan het zoeken naar een baan. Bent u op zoek naar een leidinggevende of topfunctie, benut die werkdag dan met het schrijven en

verzenden van sollicitatiebrieven en resumés.

Bedenk dat wanneer u een hogere functie zoekt, het nodig zal zijn lang van tevoren afspraken voor een onderhoud te maken. Misschien moet u daar veel voor telefoneren. Misschien moet u wel vijftien tot twintig keer bellen voor elk bezoek aan een firma. Hou dat vol! Geef het nooit op!

Hou die baan!

Wanneer u eenmaal een vaste betrekking hebt bemachtigd, hoe kunt u er dan zeker van zijn die in de komende, onzekere jaren te zullen behouden?

Om te beginnen zou u het eerder in dit artikel gegeven advies ter harte moeten nemen: prepareer uzelf door gespecialiseerde vakopleiding en onderwijs voor een betrekking die niet door „iedereen” kan worden vervuld. Besteed daar vooral aandacht aan. God heeft u verstand gegeven. Gebruik dat, ontwikkel het en vermeerder uw geschiktheid en uw capaciteiten voor de door u gekozen baan. Hoe

moeilijker u te vervangen bent, des te minder kans loopt u te worden ontlasten.

Volsta er nooit mee u slechts voor te bereiden totdat u de baan hebt gekregen. Groei in uw betrekking — blijf studeren om uw kennis en kundigheid op te voeren. Verwerf inzicht in de vraagstukken die aan de orde zijn in het vak of de industrie waarin u werkt.

Denk aan de toekomst. Stel u in op nieuwe ontwikkelingen in uw vak of beroep. Abonneer u op een vakblad of technisch tijdschrift om op de hoogte te kunnen blijven van de groeiende ontwikkelingen in uw branche.

Toon u bij het werk bereid anderen bij te staan en wees ijverig. Probeer uw voorman of chef te plezieren door het werk op *zijn* manier te doen — per slot van rekening draagt hij de verantwoordelijkheid. Wees bereid méér te doen dan wat van u wordt verlangd en maak zonodig overuren om een karwei waar uw werkgever haast mee heeft, af te maken.

Denk eraan dat een goede menselijke verhouding op het werk de beste garantie is die er bestaat voor het behoud van een baan. Wees nooit en in geen enkel opzicht een kruiper of hypocriet. Bekommer u echter wél zoveel mogelijk om uw werkgever, uw voorman en uw collega's; dat is veel belangrijker dan u denkt.

Uw persoonlijkheid, vriendelijkheid en uw bereidheid tot samenwerking in het arbeidsproces zullen voor een aanzienlijk deel bepalen of u een betrekking zult behouden. Gedraag u daarom dienovereenkomstig — en doe dat met enthousiasme.

Belangrijke „sleutel” tot financiële zekerheid

En nu nog een laatste „sleutel” tot wezenlijke financiële zekerheid, een sleutel die duizenden van u waarschijnlijk over het hoofd hebben gezien.

Miljoenen mannen en vrouwen wie het financieel goed is gegaan — althans betrekkelijk goed — pasten om dit te bereiken een der zeven regels voor succes toe. (Mocht u ons boeiende boekje *De zeven regels voor succes* nog niet kennen, schrijf er dan onmiddellijk om. Het is gratis.) Slechts zeer weinig mensen leven echter de uiterst belangrijke zevende regel na, die contact met God voor-

schrijft. En een onderdeel van die regel is een financieel principe, dat God heeft bepaald, evenzeer als Hij de wet van de zwaartekracht heeft ingesteld.

Deze wet is Gods eeuwige wet inzake het betalen van tienden.

Deze wet is reëel omdat de Almachtige God haar heeft ingesteld en het effect ervan garandeert. Ze is even reëel en zeker als de wetten uit de natuurkunde en de chemie.

Wat is nu eigenlijk een „tiende”? zullen sommige mensen vragen. In de terminologie van de Bijbel wordt ermee bedoeld het *eerste* „tiende deel” van uw inkomen.

Het principe van dit gebod werd reeds duidelijk begrepen nog vóór God Zijn verbond met het volk Israël sloot. Want reeds Abraham betaalde „tienden” aan Melchizedek, Gods vertegenwoordiger, en dat was lang voor de oudtestamentische natie Israël bestond (Gen. 14:20).

Later gebod God het volk Israël tienden te betalen (Lev. 27:30 en 32) en dat dit volle *tiende deel* van het nationale inkomen zou worden betaald aan Zijn vertegenwoordigers in die dagen, te weten de priesters. „En zie, aan de kinderen van Levi heb Ik alle tienden in Israël ter erfenis gegeven, voor hun dienst, die zij bedienen...” (Num. 18:21).

Krachtens het Nieuwe Testament werd de bestemming van de opbrengst der tienden zodanig gewijzigd dat ze thans naar het geestelijke priesterschap van Jezus Christus gaan in plaats van naar het Levitische priesterschap (Hebr. 7:12).

In zeer duidelijke taal leerde Jezus Christus *het betalen van tienden*. Lees eens goed Christus' volgende woorden: „Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij geeft tienden van de munt, de dille en de komijn en gij hebt het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw. Dit moest men doen en *het andere* [getrouw tienden betalen] *niet nalaten*” (Matth. 23:23, N. Vert.).

Ja, in het Nieuwe Testament wordt Jezus Christus aangehaald als zeggende dat de mensen Gods wet inzake de tienden niet mogen nalaten. U doet uzelf in financieel welzijn tekort wanneer u dit veronachtzaamt.

Wanneer u Gods wet met betrekking tot de financiën naleeft, dan belooft Hij zonder meer u in finan-

cieel opzicht te zullen zegenen. Honderden brieven komen bij ons binnen die van dit feit getuigen. Indien u een volledige uiteenzetting van Gods wet inzake de tienden en de daaraan verbonden gunsten wilt ontvangen, schrijf ons dan om ons gratis boekje *Het einde van uw geldzorgen*.

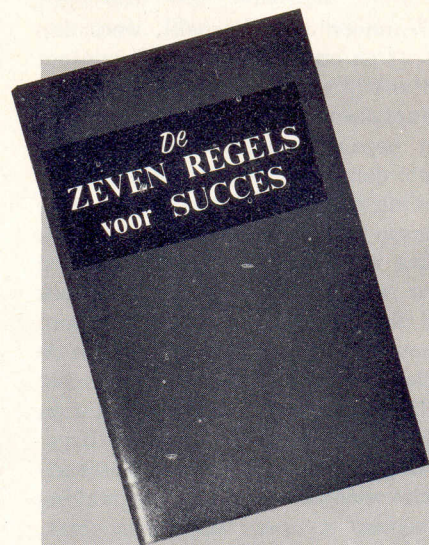
Zorg er dus voor — met het oog op een vast inkomen — dat u in elk opzicht uw plicht doet door een goede baan te bemachtigen en die te houden. Vraag goede raad en hulp aan hen die werkelijk uw welzijn na aan 't hart ligt.

Leg er „een schepje op” om een baan te krijgen en geef daar al uw krachten aan. Doe uw uiterste best, laat zien dat het u ernst is door uw werk goed te verrichten.

Heeft u een betrekking gevonden, leer dan uw werk steeds beter verrichten — o.m. door studie — en verdienende iemand die moeilijk te vervangen is. Denk daarbij ook aan het menselijk element en ontwikkel een goede persoonlijke verhouding met uw collega's en uw werkgever.

Zoals Jezus Christus heeft gezegd: verzuim niet uw Schepper Zijn eerste tiende van uw inkomen, en daarnaast overvloedige gaven te schenken!

Dan zult u verzekerd zijn van de enige wézenlijke financiële zekerheid die er in de komende moeilijke jaren zal zijn. □

GRATIS BOEKJE — Als u nog geen exemplaar van het kosteloze boekje *DE ZEVEN REGELS VOOR SUCCES* in uw bezit heeft, stuur dan uw aanvraag aan Ambassador College, Postbus 496, Arnhem.

DIERLIJK BREIN tegenover MENSELIJK VERSTAND

door Herbert W. Armstrong

Illustraties door Frank Armitage en Alain Moreau.

Slotartikel

BEGINNEND MET het juninummer heeft *De ECHTE WAARHEID* een drietal afleveringen gepubliceerd van een serie artikelen door Robert L. Kuhn, getiteld „Waarom zo'n groot verschil tussen dierlijk brein en MENSELIJK VERSTAND?” Dr. Kuhn behandelde dit onderwerp vanuit het fysiologisch gezichtspunt van de nieuwe wetenschap van het hersenonderzoek.

Dr. Kuhn begon zijn studie over dit vraagstuk aan enkele universiteiten in het oosten der Verenigde Staten en verwierf ten slotte zijn doctorstitel aan de University of California (UCLA) te Los Angeles.

Ik wist niets van Robert Kuhn toen hij met zijn bestudering van deze belangrijke fundamentele kwestie begon. Omstreeks diezelfde tijd ging ik, intensiever dan ik ooit tevoren had gedaan, hetzelfde vraagstuk bestuderen — in wat de Bijbel hierover openbaart.

Dr. Kuhn trad toe tot de faculteit van het Ambassador College te Pasadena. Het was een grote verrassing, te vernemen dat wij beiden hetzelfde antwoord gevonden hadden: hij door middel van onderzoeken in de fysieke wetenschappen, ik door mijn bijbelstudie.

In de eerste twee afleveringen van deze serie heeft dr. Kuhn aangetoond dat het menselijk *verstand* VERRE superieur is aan de voortbrengselen van het dierlijk brein, maar ook het feit dat de menselijke *hersenen* NAUWELIJKS boven die van het dier staan — en dat er dus zonder enige twijfel een *niet-fysieke component* in het spel moet zijn die de menselijke hersenen transformeert tot het menselijk *verstand*. In het augustusnummer ontdekten wij wat dit allemaal betekent en begonnen wij de ultieme vraag te beantwoorden: wat is de Mens?

In het oktobernummer zette ik de passages in de Bijbel uiteen die aantonen dat er inderdaad een niet-fysieke component — de geest des mensen — is, en dat de mens onmogelijk de kennis, die hij nu eenmaal heeft, zou kunnen bezitten, ware het niet door deze geest, die zich in de mens bevindt.

De sleutelpassage hieromtrent — zoals die in de vorige aflevering behandeld werd — is te vinden in het 2e hoofdstuk van 1 Corinthe. Hierin legde de apostel uit dat het menselijk verstand niet kan weten of begrijpen hetgeen God bereid heeft voor degenen, die Hem liefhebben (vers 9). De natuurlijke mens ontvangt kennis

uitsluitend via de vijf zintuigen — gezicht, gehoor, gevoel, smaak en reuk. Maar dit vers verklaart dat zijn oog deze dingen niet heeft gezien noch zijn oor ze gehoord heeft. Hij kan ze ook niet begrijpen (vers 14) omdat ze slechts *geestelijk* onderscheiden worden.

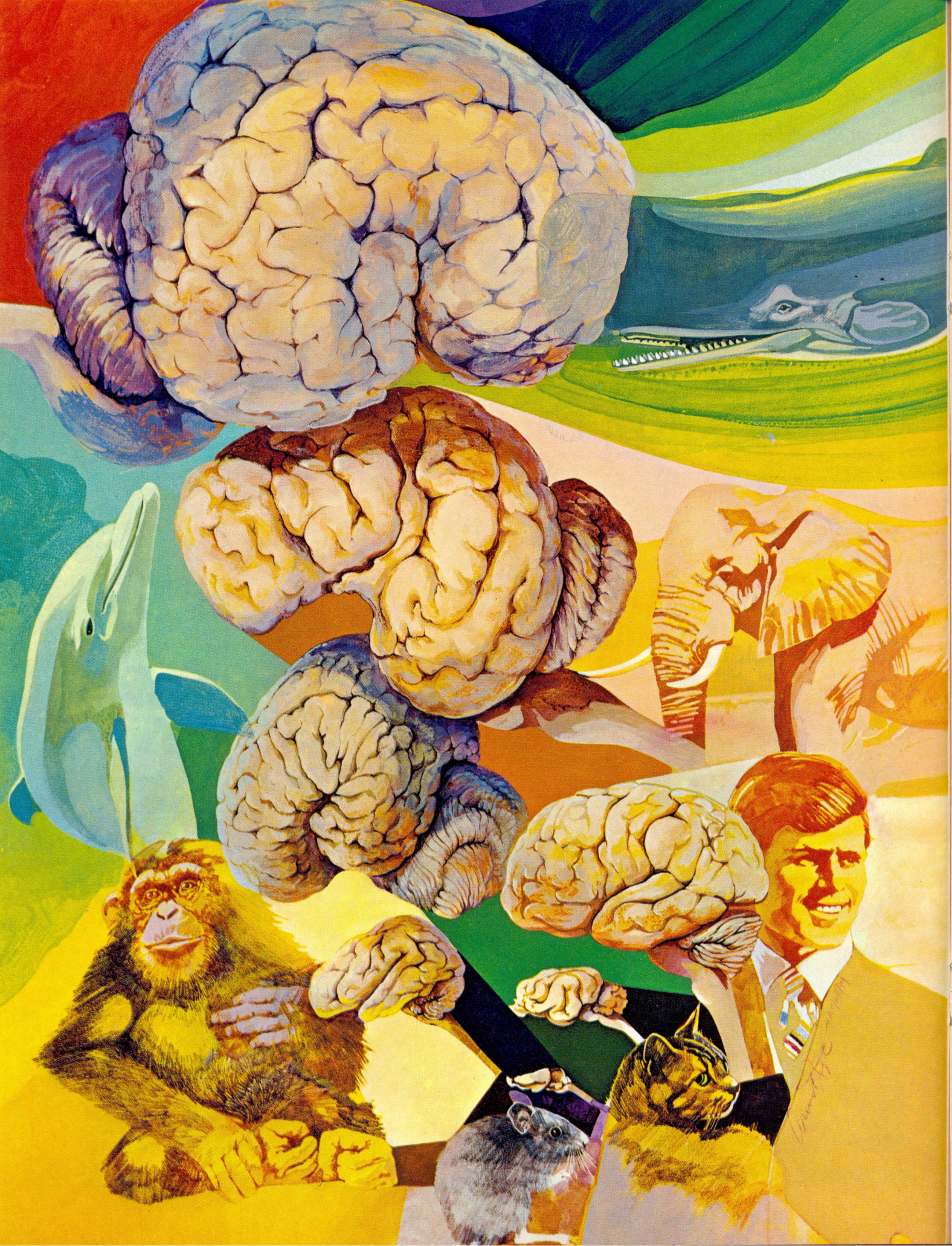
Maar vers 10 zegt: „God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest”. De werkelijke verklaring volgt dan in vers 11: „Want wie van de mensen weet, hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem is? Alzo weet ook niemand, hetgeen Gods is, dan de Geest Gods.”

Er is hier sprake van twee verschillende geesten — „de geest des mensen, die in hem is” en de „Geest Gods”, die *mogelijk*, op Gods voorwaarden, in de mens kan komen als een geschenk van God.

Evenmin als het natuurlijke verstand van de mens deze geestelijke waarheden van God kan kennen zonder dat hij *bovendien* de GEEST GODS — de HEILIGE GEEST — deelachtig is — evenmin kan de mens weten — kan hij KENNIS hebben — van de dingen die tot de menselijke kennis behoren, als hij niet over de menselijke geest beschikt.

Een koe, hond, chimpansee, dolfinj

of olifant bezit niet de kennis waarover de mens beschikt, omdat in dieren zo'n geest niet aanwezig is. Het dierlijk brein kan slechts een zeer beperkte hoeveelheid kennis opnemen. Het heeft in beperkte mate geheugen. Maar het resultaat van de hersenwerking bij het dier is zo goed als nihil vergeleken bij het resultaat van de menselijke hersenfunctie.

En toch is het resultaat van de hersenwerking bij de mens **BEPERKT!**

Hij kan geen geestelijke kennis deelachtig worden vóórdat er een *andere* Geest wordt toegevoegd — Gods **HEILIGE GEEST!** Hij kan *uitsluitend* die kennis verwerven die, zoals gesteld in 1 Corinthe 2:9, het oog gezien of het oor gehoord heeft — dat wil zeggen de kennis die de hersenen bereikt via de vijf zintuigen. Hoe komt dat?

Omdat geestelijke zaken onzichtbaar zijn. Men kan geen geestelijke substantie zien. Men kan geen geest horen, aanraken of voelen, ruiken of proeven.

De mens, zoals hij geboren wordt, is beperkt tot **FYSIEKE, MATERIËLE** kennis — de kennis die tot hem kan komen via zijn vijf zintuigen.

De geest van de mens kan niet zien

De geest des mensen kan niet zien. De hersenen van de mens kunnen zien, door middel van de ogen. Deze geest kan niet horen. De hersenen horen door middel van de oren. De geest van de mens kan niet denken — maar schenkt de hersenen denkvermogen.

Bewijs dat eens! Goed — een man krijgt een ongeluk en verliest zijn gezichtsvermogen. Hij kan niet langer zien. Hij kan nog wel denken. Hij is nog in het bezit van menselijk verstand. Zijn geest is er nog wel, maar kan niet zien. Hetzelfde geldt voor het gehoor en de andere zintuigen. Zijn vermogen om kennis op te doen is beperkter geworden, omdat hij niet langer kennis opneemt door middel van zijn gezichtsvermogen.

RELATIEVE HERSENGROOTTE — Let op de rangorde van de menselijke hersenen — kleiner dan die van een walvis, olifant en dolfijn — en de uiterlijk zeer grote overeenkomst.

Deze geest is NIET de mens

Deze geest die in de mens vertoeft is slechts iets dat **IN** hem is. De geest is niet de mens, evenmin een knikker, door een jongetje ingeslikt, dat jongetje **IS**. Die knikker is gewoon iets dat **IN** hem is.

Ik heb al eerder het gestelde besproken dat men in Genesis 2, vers 7 vindt: „De Heer God had de mens geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen de adem des levens; alzo werd de mens tot een levende ziel”.

Wát werd een levende ziel? Datgene wat geformeerd werd uit het stof der aarde — een materiële substantie. De ademende **MENS**, geformeerd uit **STOF**, is een ziel. De ziel is derhalve stoffelijk — **GEEN GEEST**. Tot twee keer toe wordt vastgesteld dat „de ziel, die zondigt, die zal sterven” (Ezech. 18:4 en 20). Adam werd een ziel, en God zei hem dat hij, als hij van de verboden vrucht zou eten voorzeker sterven zou.

Derhalve moet de geest van de mens, die **IN** hem is, niet verward worden met de idee van een „onsterfelijke ziel” — iets dat geheel in strijd is met wat de Bijbel openbaart.

Leven na de dood?

De bijbelse openbaring stelt dus dat de mens geheel en al van stoffelijke substantie is gemaakt; hij is sterfelijk en zal doodgaan. Zoals wordt vastgesteld in Hebreëen 9:27: „En zoals het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en daarna het oordeel...” (*N. Vert.*).

Maar na de dood — wat dan?

Is er **HOOP** in de Bijbel op een leven na de dood?

In het hierboven aangehaalde schriftgedeelte staat „daarna” — na de dood — „het oordeel”. Dat wijst toch zeker op een leven na de dood.

Geeft de bijbelse openbaring ons dus wél hoop op leven na de dood? Dat doet zij zeer nadrukkelijk! Het is de **GROTE VERWACHTING** — die op de **OPSTANDING DER DODEN**. Om deze bijbelse hoop stond de apostel Paulus terecht (Hand. 23:6).

Een groot deel van de westerse wereld viert jaarlijks het Paasfeest. Naar men veronderstelt gebeurt dit ter ere van de wederopstanding van Jezus Christus. Uiteraard horen wij niet veel over de kwestie of Christus, ná Zijn opstanding, in leven blééf —

of over wat Hij, in dat geval, heden ten dage doet.

Niettemin is een geheel bijbelboek gewijd aan wat de *levende* Christus sinds Zijn wederopstanding heeft gedaan — en ook vandaag nog doet! Dat is de Brief aan de Hebreëen.

Het hoofdstuk van de Bijbel waarin de wederopstanding wordt besproken is het 15e hoofdstuk van 1 Corinthe. Hierin wordt duidelijk onthuld dat de wederopstanding de **ENIGE** hoop is op een leven na de dood. „Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden...” (vers 22, *N. Vert.*). Maar er is een rangorde, waarin opstandingen plaatsvinden — het voorgaande citaat vervolgt: „Maar ieder in zijn eigen rangorde: Christus als eersteling, vervolgens die van Christus zijn bij zijn komst; daarna het einde...”

In andere passages worden nog twee andere opstandingen onthuld — Ezechiël 37 en Openbaring 20:11-12, een opstanding tot *fysiek* leven, duizend jaar na de eerste opstanding, en de allerlaatste opstanding (13e vers van Openbaring 20).

Maar hóe zal God *deze* opstanding bewerkstelligen?

Bereidt u zich maar op enige verrassingen voor.

Zal God, op de een of andere bovennatuurlijke wijze, exact dezelfde materie die het lichaam van de gestorven persoon vormde, opnieuw tot leven wekken? Vele mensen zijn gecremeerd. In sommige gevallen is hun as uit een vliegtuig over een groot gebied verstrooid. Het grootste deel van het gecremeerde lichaam is in de vorm van gassen in de lucht vervlogen.

Heeft u zich ooit afgevraagd hoe God al die gassen en die as weer samen zou moeten brengen om een herrezen lichaam te vormen?

Let eerst eens op wat het 15e hoofdstuk van 1 Corinthe ons te zeggen heeft. De Corinthiërs moeten zich dat wel afgevraagd hebben, want de apostel Paulus voelde zich geroepen hun het antwoord te geven.

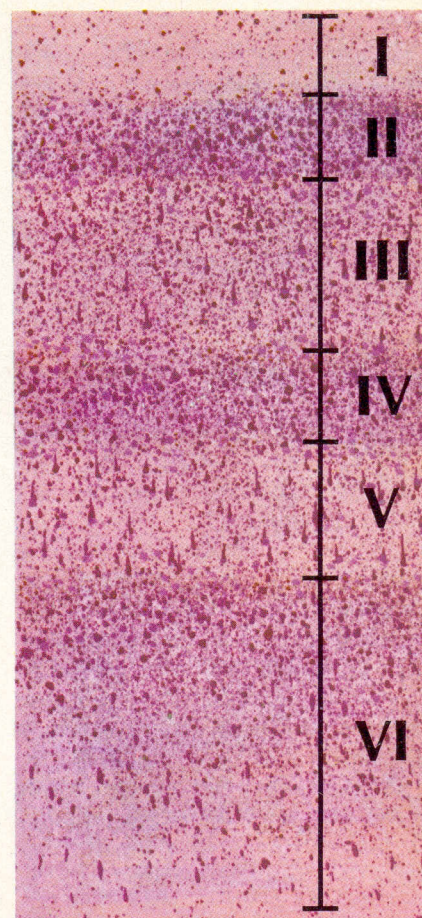
„Maar, zal iemand zeggen, hoe worden de doden opgewekt? En met wat voor lichaam komen zij? Dwaas! [of „dwaze mens” of „dwaze vraag”.] Wat gij zelf zaait, wordt niet levend, of het moet gestorven zijn, en als gij zaait, zaait gij niet het toekomstige lichaam, maar slechts een korrel, bijvoorbeeld van koren, of van iets

INWENDIGE STRUCTUUR VAN DE HERSENSCHORS

De hersenschors is de zetel van alle hogere denkprocessen. Rechts ziet u doorsneden van de hersenschors van de mens (4,2 mm dik), chimpansee, rat en dolfijn. Let op de zes onderscheiden cellagen bij de mens en chimpansee — en de afwezigheid daarvan bij de rat en dolfijn. Zou dit intelligentie kunnen helpen verklaren?

anders. Maar God geeft er een lichaam aan, gelijk Hij dat gewild heeft, en wel aan elk zaad zijn eigen lichaam" (1 Cor. 15: 35-38, *N. Vert.*).

U zaait een tarwekorrel. Er schieten tarwehalmen op en er groeien tarwekorrels aan. De nieuwe korrels zijn niet dezelfde deeltjes materie, die u gezaaid heeft — maar uit tarwekorrels groeit TARWE en geen haver — aan elk zaad zijn eigen lichaam.

Evenzo zal het wederopgestane lichaam niet *hetzelfde* lichaam zijn, of exact dezelfde materie die begraven werd — of die werd verbrand. Hoewel het niet hetzelfde lichaam is, zal het er wel identiek aan zijn. Deze passage wordt vervolgd met de mededeling dat alle vlees niet hetzelfde vlees is — er is het vlees van mensen, van beesten, van vissen, van vogels. „Er zijn hemelse en aardse lichamen, maar de glans der hemelse is anders dan die der aardse" (vers 40, *id.*).

De passage onthult vervolgens hoe de herrezen lichamen van hen die in Christus zijn — van hen in wie Gods

heilige Geest woont (Rom. 8:9, 11) — eruit zullen zien.

„Zo is het ook met de opstanding der doden. Er wordt gezaaid in vergankelijkheid, en opgewekt in onvergankelijkheid; er wordt gezaaid in oneer en opgewekt in heerlijkheid; er wordt gezaaid in zwakheid en opgewekt in kracht. Er wordt een natuurlijk lichaam gezaaid, en een geestelijk lichaam opgewekt" (vers 42-44, *id.*).

De Bijbel gaat dan verder (in de Statenvertaling):

„Alzo is er ook geschreven: De eerste mens Adam is geworden tot een levende ziel; de laatste Adam [Christus] tot een levendmakende Geest . . . De eerste mens is uit de aarde, aards" — niet geestelijk — „de tweede Mens is de Heer uit de hemel. Hoedanig de aardse is, zodanig zijn ook de aardsen; en hoedanig de hemelse is, zodanige zijn ook de hemelsen. En gelijkewijs wij het beeld van de aardsen gedragen hebben, zo zullen wij ook het beeld van de hemelsen dragen."

Zij die in Christus zijn (Rom. 8:9)

zullen ten tijde van Christus' terugkeer in macht en glorie als onsterfelijke wezens opgewekt worden, bestaande uit GEEST.

Zij die opgewekt worden en voor de grote witte troon komen te staan (Openb. 20:11-12 en Ezech. 37:4-6 en 11-13) zullen als sterfelijke mensen herrijzen gelijk zij te voren waren — menselijk — aards. Daarna (Ezech. 37:13-14) zal God Zijn heilige Geest in hen plaatsen, en ook zij zullen Gods gave van eeuwig leven ontvangen.

In 1 Corinthe 15:38 bespraken wij dat, als er een tarwekorrel wordt gezaaid, de nieuwe planten die ontspruiten niet hetzelfde graan zijn dat gezaaid werd, maar dat zij PRECIES HETZELFDE SOORT ZIJN — het is tarwe, en geen haver of een ander gewas.

De bijbelse openbaring maakt duidelijk dat wij er bij de opstanding precies zo uit zullen zien als in dit leven. Het herrezen lichaam zal in ieder opzicht identiek zijn. Christus zei bijvoorbeeld tot de huichelachtige

Farizeeën: „Aldaar zal zijn wening en knersing der tanden, wanneer gij zult zien Abraham, en Izak, en Jakob, en al de profeten in het Koninkrijk Gods, maar ulieden buiten uitgeworpen” (Lukas 13:28). Zij die daar zijn, zullen **HERKEND** worden.

De geest des mensen als gietvorm

U kunt zich geweldig uitsloven om een fortuin aan aardse goederen te vergaren, maar als u sterft, zult u het allemaal moeten achterlaten. Er bestaat echter iets van veel meer waarde in het leven — en **DAT KUNT U WEL MEENEMEN** als u sterft.

En dat is het rechtschapen geestelijk **KARAKTER** dat God de Meesterpottenbakker in u wil vormen en ontwikkelen.

In de opstanding zult u er niet alleen precies zo uitzien als in dit leven, maar u zult dezelfde kennis bezitten die u in dit leven bezat — en hetzelfde karakter, goed of slecht.

Hoe is dat nu allemaal mogelijk?

Het lijkt heel eenvoudig, als u het

eenmaal begrijpt. Ik zal u een voorbeeld ter vergelijking geven.

Tussen het administratiegebouw en het studentencentrum op de campus van het Ambassador College te Pasadena staat een prachtige, 13 meter hoge fontein. Het is een bronzen sculptuur bestaande uit vijf enorme, sierlijke zilverreigers, vliegend in een kring rond een opspuitende waterstraal. Het werd door David Wynne uit Londen ontworpen en uitgevoerd. De uit vele, nogal grote onderdelen bestaande sculptuur moest in gedemonteerde toestand vervoerd en vervolgens op onze campus te Pasadena in elkaar gezet worden.

Deze beroemde beeldhouwer modelleerde het werk oorspronkelijk in gips. Ik heb het gezien voor het zijn Londense atelier verliet, waar het compleet gemonteerd stond opgesteld, vervaardigd van witte gips. Later zag ik het in diverse onderdelen in een bronsgieterij in Londen. De vleugelwijdte van elk van die grote zilverreigers bedraagt 4,5 meter en daarom moest iedere vleugel apart gegoten

worden. Hiertoe werd in de gieterij een vorm van zand gemaakt. In iedere gietvorm werd gesmolten brons gegoten.

De bronzen delen werden naar Pasadena getransporteerd en daar gemonteerd en aaneengelast. Het resultaat: een fraaie bronzen sculptuur van precies dezelfde grootte en vorm als het oorspronkelijke gipsmodel, maar nu vervaardigd van een ander materiaal — prachtig hard en duurzaam brons. Dit is slechts een analogie, niet een vergelijking die in ieder opzicht opgaat, want wij moeten de geest des mensen zien als iets dat dezelfde taak vervult als de gietvorm van zand, hoewel hij daarvan verschilt.

Geheugen vastgelegd in de geest

Ik hoop met deze vergelijking duidelijk te hebben gemaakt hoe het mogelijk is dat, ofschoon een menselijk lichaam dat eens heeft geleefd moet vergaan, of verbrand en in alle windrichtingen verstrooid wordt, de

geest zijn vorm, zijn geheugen en zijn karakter bewaart. Het herrezen lichaam zal *precies gelijkend* zijn, hoewel het uit iets anders is samengesteld. In Filippenzen 3:20-21 wordt gesproken over de terugkeer van Christus in macht en glorie. „Die ons vernederd [stoffelijk] lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk [uit geest samengesteld] lichaam”.

Deze geest in iedere persoon doet noodzakelijkerwijs meer dan alleen maar intellectueel vermogen aan de fysieke hersenen schenken. Deze geest wordt een „gietvorm” van de gehele persoon en bewaart zelfs geheugen, kennis en karakter. De herrezen persoon, die dan uit *geest* bestaat, in plaats van uit stof zoals tijdens zijn menselijk leven, zal dus onsterfelijk zijn. Hij zal leven inherent in zichzelf hebben. Hij zal geen lucht behoeven te ademen om zijn leven in stand te houden en evenmin voedsel hoeven te eten of water te drinken — hoewel de Bijbel openbaart dat wij *wel* in staat zullen zijn van eten en drinken te genieten.

En de kreupelen en mismaakten dan?

Nu komt de vraag: zullen wij, in elk detail, *precies zo* zijn als in ons menselijk leven? Zullen kreupelen en mismaakten na de wederopstanding zo blijven?

De Bijbel openbaart dat herrezenen voorgesteld worden alsof zij een NIEUWE GEBORTE ondergaan hebben — ja zelfs een NIEUWE SCHEPPING zijn! In deze nieuwe GEBORTE wordt de berouwvolle en gelovige mens, bij wijze van vergelijking, voorgesteld als de eicel en Gods heilige Geest als het levenverwekkende goddelijke „sperma”. De in de mens aanwezige kern waarmee de Geest van God zich verenigt is de geest des mensen. Wij zullen dus UIT GOD GEBOREN WORDEN. Toen wij uit menselijk vlees werden geboren, erfden wij vele dingen van onze menselijke ouders — in vorm en uiterlijk, maar ook in mentale en andere karakteristieken. Hieruit volgt automatisch dat wij bij onze wedergeboorte veel zullen erven van onze hemelse Vader. Wij zullen veel van Zijn karakter erven — Zijn heiligheid — Zijn volmaaktheid. Maar zullen wij tevens niet iets erven van Zijn uiterlijk?

Uiterlijk zullen wij blijkbaar her-

kenbaar blijven — evenals Abraham, Izak, Jakob en de profeten dat zullen zijn. Maar het lijkt wel zeker, aangezien Jezus onze God-Heelmeester is die zelfs de kreupelen genas, dat onvolmaaktheden, die door ongelukken en/of onvoldoende voeding in dit leven werden veroorzaakt, GENEZEN zullen worden — dat ontbrekende ledematen hersteld zullen worden en ziekten zullen verdwijnen.

Zij die herboren worden tot stoffelijk en sterfelijk leven en voor de grote witte troon geoordeeld zullen worden, zullen samengesteld zijn uit vlees en bloed — als in dit leven, maar het zal niet HETZELFDE lichaam zijn als het gestorvene — niet HETZELFDE vlees en bloed. Er zullen nieuw vlees en bloed gevormd worden in deze „gietvorm” van de geest.

In elk dezer beide opstandingen zal ieder mens wéten wat hij tijdens dit leven geweten heeft. Dat betekent dat zijn kennis — zijn geheugen — in deze geest is vastgelegd en bewaard.

Als iemand sterft, zo staat er in het boek Prediker, dan zal het stof wederkeren tot de aarde, zoals het geweest is, en de geest wederkeren tot God, Die hem geschonken heeft (Pred. 12:7).

Ik beweer *niet* dat er geen geheugen gegrift zou zijn in de „grijze massa” van de menselijke hersenen. Integendeel: daar ook dierlijke hersenen een zekere hoeveelheid herinnering op kunnen bergen, ziet het er naar uit dat memorie van iets zowel in het stoffelijk brein als in de geest van de mens gegrift kan zijn. Maar dit is in ieder geval wel duidelijk: wat er ook in het stoffelijk brein gegrift moge zijn is onderhevig aan bederf en zal vergaan. Het kan alleen *bewaard* worden door de geest des mensen.

Een doodsslaap?

Het menselijk bewustzijn zetelt in de stoffelijke hersenen. De geest des mensen verschaft hem zonder twijfel een veel sterker wékelijk bewust-zijn dan door het dierlijk brein wordt ondervonden, maar toch zetelt dit bewustzijn in het brein en niet in de geest.

Bewijs: medische narcose werkt op de stoffelijke hersenen in, maar niet op de geest. Als een patiënt geheel „weggemaakt” is, houdt zijn geest zich niet met bewust denken bezig. Toch is er met de geest niets gebeurd

— die is even onvernietbaar en actief als ooit.

Dit verklaart hetgeen de Bijbel onthult, dat „de levenden weten tenminste, dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets” (Pred. 9:5, *N.Vert.*). Het is zéker dat de stoffelijke hersenen niet langer functioneren nadat iemand gestorven is. En hoewel de totale voorraad kennis van de gestorven persoon *bewaard* blijft — om zo te zeggen opgeslagen is — in de geest, houdt die geest zich, los van de hersenen, niet met bewust denken bezig — TOTDAT zij verenigd wordt met de hersenen van de herrezen persoon.

Deze kennis geeft ons voorts nog de verklaring voor iets anders.

In het hoofdstuk dat over de wederopstanding handelt — het 15e hoofdstuk van de Eerste Brief aan de Corinthiërs — staat geschreven: „Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, en is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn” (vers 20). Er wordt over de doden gesproken als hen „die ontslapen zijn”. In 1 Thess. 4:14 wordt over de doden gesproken als over degenen „die ontslapen zijn in Jezus”.

Omdat de Bijbel over de dood spreekt als over een slaap, hebben sommigen de spot gedreven met hen die in bovenstaande passages omtrent de bewustzijn-loze toestand van de doden geloven door hen voor „slapende zielen” uit te maken.

Maar de ziel slaapt niet — *zij sterft!* En de geest des mensen is wel buiten bewustzijn, maar deze geest STERFT NOOIT. De geest is het enige element dat zich IN de mens bevond dat voortleeft en toch is deze geest buiten bewustzijn — daarom spreekt de Bijbel over de doden als over slapenden.

Er is nog een andere analogie die kan helpen verduidelijken hoe de geest van de mens diens vorm, kennis, karakter en persoonlijkheid bewaart — in feite de gehele persoon intact houdt tot het ogenblik van zijn wederopstanding.

Dat is de magnetische band die tegenwoordig bij radio en televisie en ook in recorders voor huiselijk gebruik wordt toegepast voor het vastleggen van zowel geluid als beeld. Bij een geluidsopname wordt de spreek- of zangstem van een persoon, de stemmen van een koor en/of orkest of instrument — welk geluid dan ook

— elektrisch vastgelegd. Evenmin als bij de geest kan het blote oog iets waarnemen van het op de band vastgelegde geluid — en toch is het er. Door de band weer af te spelen, kan men het geluid weer hoorbaar maken — doen „herrijzen”. Totdat men dat doet maakt de band echter geen geluid — zij is om zo te zeggen „buiten bewustzijn”. Maar zodra de machine loopt, komt het volledige geluid weer „tot leven”, precies zoals het klonk toen het door de microfoon werd opgenomen.

Op een televisieband wordt zowel het beeld (video) als het geluid (audio) vastgelegd. En in de vorm van een beeld wordt het bij uitzending weer tot leven verwerkt, zelfs in natuurlijke kleuren.

Tegenwoordig vinden wij dat allemaal gewoon en eenvoudig — wij ondervinden het als iets vanzelfsprekends, dat tot ons dagelijks leven behoort.

Zou het dan voor onze Schepper, de God die wonderen kan verrichten, te moeilijk zijn onze gehele *persoon*, en alles wat wij zijn, vast te leggen door middel van de geest des mensen?

Dit is dus wat de Bijbel ons openbaart. Misschien gelooft slechts een betrekkelijk geringe minderheid van de wereldbevolking deze bijbelse openbaring. Adam en Eva geloofden er niet in. De meesten van hun nakomelingen hebben er niet in geloofd. Ik kan alleen maar hopen dat de lezer dat wél doet — en voorts vaststellen dat de tijd nabij is waarin *ieder* een dat zal doen!

Laat ik hier even zeggen dat wat hier uiteengezet wordt slechts een *overzicht* is. Dit onderwerp, de geest des mensen, kan nog vele gedetailleerde aspecten bezitten waaromtrent wij nog niets weten. Aan het onderwerp zitten bepaaldelijk nog een aantal kanten waarover de bijbelse openbaring ons niets onthult.

Onthou wat er *wel* wordt onthuld in Deuteronomium 29:29: „De verborgen dingen zijn voor de Heer, onze God; maar de geopenbaarde zijn voor ons en voor onze kinderen, tot in eeuwigheid...”

Als wij zouden proberen, de niet aan ons onthulde bijzonderheden van dit onderwerp te beredeneren zouden wij mogelijk binnendringen in een gebied waar de mens geen toegang heeft. Ik wens geen inbreuk te maken op de privacy van mijn God. Het

onderwerp, dat erken ik, zou eindeloze vragen *kunnen* opwerpen, die vermoedelijk van geen belang of nut zijn.

WEL belangrijk is het, te weten wat definitief geopenbaard is: er *IS* een belofte van een *LEVEN NA DE DOOD* — en dat dit leven ontstaat door de *WEDEROPSTANDING* — niet door de heidense mythe van de onsterfelijkheid van de ziel. Het is belangrijk te weten wat de mens is, en *WAAROM* hij dat is.

En nu: als deze geopenbaarde kennis in gedachten houden, wat is dan, ten slotte, de *MENS*?

De mens is een schepping van de levende God. Ofschoon hij, voor dit leven, geformeerd werd uit het stof der aarde, werd de mens toch gemaakt naar het beeld — naar het uiterlijk — van de Almachtige God. Hij werd zo gemaakt dat hij een zeer bijzondere verhouding met zijn Maker van node heeft, zo hij wil, ook hebben en genieten kan. Hem werd de wonderbaarlijke macht van het *VERSTAND* gegeven om deze verhouding tot zijn Maker mogelijk te maken.

Maar de man en de vrouw die God schiep werden niet *VOLMAAKT* geschapen — evenmin als hun nakomelingen volmaakt *geboren* werden. Zij vormden het voornaamste deel van de *STOFFELIJKE SCHEPPING*, het materiaal waarmee hun Maker Zijn *GEESTELIJKE SCHEPPING* zou kunnen beginnen.

Adam was zelfs in zijn fysieke schepping niet compleet. Eén element van levensbelang ontbrak hem — hoewel God erin voorzag en het beschikbaar stelde en het Adam en Eva aanbood. Dat is Zijn heilige Geest.

De „boom des levens” in de hof van Eden was het symbool van Gods heilige Geest, dat men het „zaad” zou kunnen noemen, of het goddelijke geestelijke „sperma” dat het eeuwige leven schonk, of ertoe leidde.

In dit artikel is uiteengezet in welk opzicht de schepping van Adam incompleet was. De geest van de mens verleent denkvermogen aan de fysieke hersenen, maar *beperkt* tegelijkertijd de menselijke geest tot *MATERIELE* kennis.

De aanwezigheid van deze geest in de mens verleent hem geestelijke, morele en ethische waarden — met geestelijke, morele en ethische problemen — maar beperkt zijn mogelijkheid van *BEGRIIP* tot het fysieke en materiële.

De mens werd geschapen voor een bijzondere verhouding tot zijn Maker, maar door zijn zonden en het ontbreken van de Geest van God blijft hij *AFGESNEDEN* van zijn Maker!

Niettemin heeft onze Maker, hoewel onze allereerste ouders Gods kennis en Zijn weg verwierpen, de deur open gelaten. Hij heeft ons *ZIJN GEOPENBAARDE KENNIS* geschonken in de Bijbel.

Toen Adam en Eva Hem niet geloofden en Hem ongehoorzaam waren — de verkeerde keuze deden — dreef God hen uit de hof van Eden, „dat hij zijn hand niet uitsteke en neme ook van de boom des levens, en ete, en leve in eeuwigheid” (Gen. 3:22). Zo werd Adam van God afgesneden. En sinds die tijd „hebben allen gezondigd” (behalve Jezus Christus), en het contact met God verbroken (Jes. 59:2).

Maar de bijbelse openbaring toont ons dat wij bij berouw en geloof, door Jezus Christus, met wiens dood onze straf voor ons werd betaald, met God verzoend kunnen worden en Zijn heilige Geest kunnen ontvangen — Gods geest, toegevoegd aan *onze* geest. Zodat *Zijn* „Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn” (Rom. 8:16). Wij gaan dan Christus toebehoren (Rom. 8:9).

Indien nu „de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken, door Zijn Geest, die in u woont” (Rom. 8:11).

En wanneer wij in een ondeelbaar ogenblik veranderd worden, *indien* wij in leven zijn ten tijde van Christus' wederkomst (1 Cor. 15:51-54), of tot eeuwig leven zijn opgewekt indien wij vóór dat tijdstip zijn overleden, dan zullen wij, bestaande uit geest, het Koninkrijk Gods binnengaan. Wij zullen dan hoger verheven zijn dan de engelen — wij zullen over engelen oordelen (1 Cor. 6:2-3).

Wat is de *MENS*? Hij is een menselijk wezen dat de verkeerde weg is ingeslagen, maar dat de mogelijkheid bezit, *OP ZIJN SCHREDEN TERUG TE KEREN*, berouw te tonen, te geloven en een *ZOON VAN GOD* te worden, met een eeuwig leven in vrede, geluk, vreugde, overvloedig welzijn — *GLORIE*, voor eeuwig en altoos! □

HET ONBEKENDE VAN HET BEKENDSTE VERHAAL

Miljoenen christenen kennen niet het ware verhaal van Christus' komst op aarde. Hier is eindelijk de opzienbarende achtergrond van Christus' geboorte en van de wijzen uit het Oosten.

door Charles V. Dorothy

VERMOEDELIJK heeft u nooit de ware omstandigheden van de geboorte van Jezus gehoord! U heeft alleen het uitentreuren herhaalde verhaal van het kindje in de kribbe en „de herdertjes lagen bij nachte” gehoord. Niet dat er iets verkeerd is met het verhaal van de geboorte van Christus zoals dat in de Bijbel opgetekend staat uiteraard!

Maar men heeft u niet de *achtergrond* van de feiten zoals de Bijbel die verhaalt, verteld!

Tegenwoordig hoort u niet meer over de gebeurtenissen zoals die 2000 jaar geleden plaatsvonden. Men vertelt u niet dat het machtigste wereldrijk zich geheel en al naar Gods plan schikte in de voorbereiding voor Christus' geboorte! Men vertelt u niet hoe vorsten en volkeren opgeschrokken werden door de geboorte van de Heiland der wereld!

Hoe komt het dat men het u nooit eerder heeft verteld? Waarom werden de feiten verzwegen?

Tallose problemen

De waarheid is de verzwegen toedracht van het nieuws van de dag — van 2000 jaar geleden — dat liet zien hoe God in de loop van de geschiedenis ingreep ten einde profetieën die

honderden jaren daarvóór waren voorspeld, te vervullen.

Denkt u zich de overstelpende problemen eens in die betrekking hadden op de grootste gebeurtenis aller tijden — de geboorte van de Zoon van God!

Op welke manier zal God de familie van Jezus *op het juiste tijdstip* naar de voorspelde geboorteplaats (Bethlehem) brengen? Op welke manier zal Hij de geboorte aankondigen? Hoe zal Hij de mensen ervan overtuigen dat deze geboorte *anders dan anders* is — verschillend van alle andere geboorten — en dat aan *deze* geboorte niet valt te twifelen? Op welke manier zal hij koningen en vorsten laten weten dat de Koning der koningen geboren is?

Wij zullen die vragen beantwoorden. Maar laten we eerst nog eens het relaas van Christus' geboorte doornemen. Let eens op hoe God al deze problemen gaat oplossen.

Een indrukwekkend verslag

Het Oude Testament had vele jaren daarvóór voorspeld dat Jezus *een nazaat van David* zou zijn. God zag erop toe dat Josef en Maria — beiden uit het huis en geslacht van David, beiden gehoorzaam aan Gods wetten en beiden goede opvoeders — met

elkaar zouden trouwen. Eerste probleem opgelost.

Maar nu komt God voor een enorme hindernis te staan. Het Oude Testament voorspelde namelijk ook dat de Christus in de stad van David, Bethlehem, geboren zou worden. Op welke wijze zal God de familie van Jezus van Nazareth naar de voorspelde geboorteplaats overbrengen?

Het antwoord hierop is nog nooit in het juiste licht ervan begrepen!

„En het geschiedde in diezelfde dagen, dat er een gebod uitging van de keizer Augustus [44 v.Chr. - 15 n.Chr.], dat de gehele wereld beschreven zou worden” (Lukas 2:1-2). Wie zei u? Keizer Augustus — niemand minder dan de heerser van een wereldrijk!

God manipuleert een heel wereldrijk, en de machtigste heerser ter wereld roept een geheel nieuwe regeringsinstantie in het leven (een bureau voor de volkstelling) en laat senatoren en hooggeplaatste ambtenaren het Romeinse keizerrijk doorkruisen — enkel en alleen om Josef en Maria naar de stad over te brengen waar Christus geboren moet worden.

Let er eens op wat het bevel ten gevolg heeft: „En zij gingen allen om beschreven te worden, een ieder naar *zijn eigen stad*” (Lukas 2:3-4). Eén

der vereisten van de volkstelling was dat men naar de stad moest gaan waar de stamvader van het geslacht geboren was. Omdat Josef „uit het huis en geslacht van David was”, verliet hij Nazareth en reisde naar „de stad Davids, die BETHLEHEM genaamd wordt”. Tweede probleem opgelost.

Maar wacht eens even.

Atheïsten en bijbelcritici beweren dat er geen historisch bewijs bestaat voor deze „eerste beschrijving toen Cyrenius stadhouder over Syrië was” waar Lukas over spreekt. Lukas geeft niet het jaar aan waarin deze eerste beschrijving plaatsvond, en godloze historici beweren ten onrechte dat geen enkele bron buiten de Bijbel deze vermeldt. Critici nemen derhalve aan dat deze volkstelling niet plaatsgehad heeft. Deze veronderstelde „fout” van Lukas werpt dus twijfel op de geboorte van Jezus! Is er, naar men beweert, geen bewijs behalve in de Bijbel aanwezig?

Niets is minder waar! God heeft het bewijs ervan als archeologische en historische feiten bewaard!

Het bewijs

Het historisch bewijs bevindt zich in het *Chronicle of John Malalas*, vertaald door Matthew Spinka (University of Chicago Press, 1940). John Malalas (ca. 491-578) was een historicus die te Antiochië in Syrië woonde. Op bladzijde 32-33 schrijft hij: „In het 39e jaar en de tiende maand van zijn [Augustus'] regering beval hij dat er een volkstelling gehouden moest worden in al zijn landen, met inbegrip van die gebieden die de Romeinen bezet hielden ten tijde dat Agrippa II en Donatus consul waren. En de gehele wereld onder Romeins bestuur werd ingeschreven door Eumenes en Attalus, de Romeinse senatoren.” Volgens de jaarrekening van oktober tot oktober die Malalas gebruikte, valt het tijdstip waarop het bevel uitgevaardigd werd in *juli van het jaar 5 v.Chr.*

Suidas en vele andere betrouwbare autoriteiten, geven nog meer informatie met betrekking tot het bevel van Augustus, die bewijst dat de telling in Palestina in het jaar vlak daarop werd uitgevoerd — in 4 v.Chr., het jaar van Christus' geboorte.

Het volgende probleem

Op welke manier zal God de geboorte van Zijn Zoon aankondigen? De wereld mag het *feit* van Christus' geboorte niet in twijfel trekken. Stel dat Josef de geboorte van het goddelijke kind had aangekondigd. Stelt u zich Josef eens voor die zegt: „Luister eens mensen... ik ben de vader van de Zoon van God!”

Bespottelijk! Wie zou hem geloofd hebben? Josef zou op z'n minst als een leugenaar beschouwd worden, en in het ergste geval als een fanaticus! Nee, Josef is hiervoor niet de geschikte persoon.

Maria misschien? Stel dat Maria zegt: „Moet je horen, ik ben een maagd, maar ik ben óók de moeder van God!” Hóórt u de mensen al sarcastisch grinniken: „Nou moet je toch ophouden”, „Gevallen vrouw”... Wat een aanfluiting zou dat zijn! Nee, noch Josef noch Maria kan de geboorte van Jezus Christus aankondigen. Gods plan zal menselijke wijsheid beschamen.

Zó heeft het zich toegedragen: „En er waren herders in diezelfde landstreek, zich houdende in het veld, en hielden de nachtwacht over hun kudde. En ziet, een engel des Heren stond bij hen, en de heerlijkheid des Heren omscheen hen, en zij vreesden met grote vreze” (Lukas 2:8-9).

God stuurt een engel naar een groep nederige herders — de tegenpolen van de edele Augustus en Cyrenius. Hier hebben wij de eerste kleine schakel in een onverbreekelijke keten van bewijzen voor de miraculeuze geboorte van Christus. We moeten dit zo vaak oververtelde maar zo slecht begrepen relaas eens analyseren.

De waarheid over de herders

God doet hen een buitengewoon verrassende, maar *persoonlijke* mededeling. „U is heden geboren de Zaligmaker, welke is Christus, de Heer, in de stad Davids” (vers 11). Hun belangstelling is nu gewekt en de herders willen deze Heiland zien die aangekondigd is als *hun* Messias. Let er eens op hoe God de herders en de inwoners van Bethlehem hiervan overtuigt.

In de eerste plaats moet u erop letten dat de herders „in diezelfde landstreek” waren, maar *niet* op de hellingen rondom Bethlehem. De Nederlandse bijbelvertalingen laten

dit niet zo uitkomen, maar in de Griekse grondtekst van vers 15 staan twee woorden die letterlijk vertaald „inderdaad tot aan” betekenen, zodat de zin gelezen moet worden als „laten wij dan hélemaal naar Bethlehem gaan”. De afstand is een bewijs van het visioen dat ze zagen.

Waarom?

Denk eens na. Wat zou het geval geweest zijn als de herders zich op een heuvel pal bij de kribbe bevonden hadden? Dan zouden ze de heuvel afgedaald zijn en mensen ontmoet hebben die ze goed kenden, en gezegd hebben dat ze een hemels visioen hadden aanschouwd. Wanneer ze dan het kind een paar meter verderop vinden, wat denken de mensen dan? Ze denken meteen dat de herders onder één hoedje met Josef en Maria spelen! Nee, herders die zich *vlakbij* bevinden zou niet gaan. Maar afstand sluit een samenzwering tussen hen en Josef en Maria uit.

Ten tweede zegt de engel: „En dit zal u het teken zijn: gij zult het Kindeke vinden in doeken gewonden, en liggende in de kribbe” (Lukas 2:12). Let erop dat de engel een teken geeft, *maar geen adres*. In het geïnspireerde Grieks staat bovendien het woord „kribbe” zonder bepalend lidwoord; het is „een” kribbe — één uit vele.

Waarom geen adres? Omdat de herders iedereen die ze tegenkomen moeten gaan vragen: „Waar is de pasgeboren Heiland? Waar is de Messias?”

Kunt u zich de reacties van de mensen voorstellen? „De Messias gewikkeld in doeken?” „In een kribbe — dat meent u niet!”

Maar dat was precies de opzet. God wilde dat de herders zouden gaan informeren en de aandacht van de mensen op de geboorte van Zijn Zoon vestigen. Als God hun het adres gegeven had waar de kribbe te vinden was, dan zouden ze niemand gevraagd hebben. De aankondiging zou niet wijd en zijd verbreid worden. Op deze natuurlijke manier — Gods wijze — wordt de aankondiging verder verbreid! Uiteindelijk *vinden* de herders, met de hulp van een of meer plaatselijke inwoners, het in doeken gewikkelde kind in — nota bene — een stal! (Lukas 2:16.) Het teken is bevestigd! De engel sprak de waarheid!

Analyseer nu eens wat God gedaan heeft. God heeft op uiterst knappe

wijze de boodschap die de engel bracht aan drie groepen mensen bevestigd: de herders zelf, de individuele inwoners van Bethlehem, en Josef en zijn gezin!

Hoe vreemd de boodschap de herders eerst ook in de oren klonk, per slot van rekening vonden zij een kind in een stal. Het vinden van het kind, precies zoals de engel had gezegd, verleent geloofwaardigheid aan de aankondiging van de engel dat Hij „Christus de Heer” is. De boodschap wordt bevestigd aan de individuele *stadbewoners* die weten dat de herders wérkelijk aan het zoeken waren. *Josef en zijn gezin* beseft dat niemand wist dat zij daar waren. Zij hadden niemand van de geboorte op de hoogte gesteld. Ook zij zien hierin Gods hand en Gods bewijs. Zulke omstandigheden kunnen onmogelijk door mensen gearrangeerd zijn.

Gewapend met deze onweerlegbare bewijzen verkondigen de herders de geboorte van Christus stoutmoedig aan *vele mensen* (vers 17). Het joodse volk verwonderde zich grotelijks.

De mysterieuze magiërs

Op welke wijze kan God nu Christus' geboorte verkondigen aan Zijn eigen volk — de tien verloren stammen van het huis van Israël? Hoe kan God de geboorte bekendmaken aan de edelen, hoogwaardigheidsbekleders en leidende figuren? Het antwoord hierop is nooit eerder gegeven. De oplossing is te vinden in de mysterieuze magiërs... de zo zeer belasterde en misverstane wijzen uit het Oosten! Mattheus is de enige evangelist die deze belangrijke episode beschrijft. De geleerden kunnen het er evenwel niet over eens worden wat Mattheus bedoelde. Weet u wie de magiërs waren?

Over het algemeen neemt men aan dat de magiërs óf heidense vereerders van Zarathoestra óf misschien beoefenaars van zwarte kunst waren.

De Bijbel spreekt over twee soorten magiërs. De allereerste vermelding van magiërs komt voor in Jeremia 39:3 en 13. De Statenvertaling geeft „Rab-Mag”, wat onvertaald werd gelaten omdat de vertalers de betekenis ervan niet kenden. De juiste betekenis van het woord *Rab-Mag* is „hoofd der magiërs”. Deze waren heidense priesters, medici en geleerde mannen onder de Babyloniërs. De beste autoriteiten — uit zowel oude

als moderne tijden — zeggen ons allemaal dat „magiërs” komt van *mag* of *mog*, wat priester of verhevene betekent, afgeleid van het oudperzische *pahlavi*. U kunt dit nagaan in elk betrouwbaar bijbels woordenboek. Van deze priesters (magiërs) stamt een lange lijn van slechte en verdorven priesters, tovenaars enz. — van Haman de Agagiet (het boek Esther) tot aan Bar-Jezus of Elymas de tovenaars van Handelingen 13. De Bijbel laat dus zien dat „magiër” soms een priester van het heidendom kan zijn.

Maar dat is nog niet alles.

De klassieke geschiedenis, oude Griekse woordenboeken en de Bijbel zijn het er *allemaal over eens* dat er nog een *ander* type magiër is. Sla Daniël 2:48 eens op: „Toen maakte de koning Daniël *groot*, en hij gaf hem vele grote geschenken, en hij stelde hem tot een heerser over het ganse landschap van Babel, en een OVERSTE der overheden OVER AL DE WIJZEN [Hebreeuws: magiërs] VAN BABEL”. Eén van Gods meest recht-schappen mannen is VOORZITTER *van de Babylonische magiërs!* Aangezien Daniël voor een lange tijd voorzitter was, toont dit bijbelse voorbeeld aan dat er tenminste één recht-schappen magiër was, n.l. Daniël. Daniël heeft ongetwijfeld Gods weg onderwezen en is daarvan het goede voorbeeld geweest voor degenen over wie hij heerste! Door het onderricht van Daniël namen de magiërs (priesters) van de heidense wereld kennis van de bijbelse profetieën aangaande Christus zoals we verderop bewezen zullen zien. Maar dat beantwoordt nog niet de vraag: wie waren de magiërs waar Mattheus over sprak?

Waar kwamen de magiërs vandaan?

Mattheus wist heel goed waar ze vandaan kwamen. Hij verhaalt ons dat zij terugkeerden „naar *hun* land” en moest derhalve weten naar *welk* land om te weten dat het hun eigen land was. Mattheus probeert niet de identiteit van de magiërs verborgen te houden door te zeggen magiërs „van het Oosten” (of „oosterse magiërs”), HIJ ZEGT ONS WAAR ZE VANDAAN KWAMEN.

Maar waar is „het Oosten”?

Door een verkeerd begrip van profetieën zoals Psalm 72:10-11 en Jesaja 60:6 (waarvan Mattheus niet vond dat ze door de magiërs waren

vervuld), denken veel bijbeluitleggers dat „het Oosten” ARABIË betekent. Maar Arabië als zodanig wordt in de Bijbel doorgaans óf „Arabië” óf „het Zuiden” genoemd.

Hoe staat het met INDIA? Waren de magiërs in feite brahmanen? Nee, de magiërs waren niet uit India afkomstig. De koning van India, ongerust geworden over de profetie met betrekking tot een wereldheerser en de reis van de magiërs naar het Westen die hem ter ore was gekomen, zond ambassadeurs in het eerste jaar van de christelijke jaartelling (d.w.z. in Christus' 4e levensjaar) ten einde er achter te komen of de voorspelde koninklijke telg inderdaad geboren was (Sir William Jones, *Asiatic Researches*, deel 10, blz. 27-28). Dit voorval uit de Indiase geschiedenis bewijst dat de magiërs niet uit India kwamen: de koning van dat land had van ze gehóórd. Bovendien als ze inderdaad uit India afkomstig waren, dan zouden ze in India verslag hebben uitgebracht. De Indiase koning zou dan reeds vernomen hebben dat het kind geboren was. Het is dus overduidelijk dat de magiërs geen brahmanen uit India waren.

En EGYPTE? Nee, Egypte wordt in de Bijbel nooit „het Oosten” genoemd, Egypte ligt in het zuidwesten.

De suggestie die het meest wordt aangevoerd is dat de magiërs uit PERZIË afkomstig waren. De heidense Perzische magiërs waren de priesters van de valse heiland, Zarathoestra. Kwamen diens volgelingen in het tweede hoofdstuk van Mattheus naar Christus zoeken? Het beste antwoord hierop is te vinden in de *Encyclopaedia of Religion and Ethics* van Hastings, deel VII, blz. 244, waar staat: „Het is daarom opmerkenswaardig dat Mattheus 2... DE MAGIËRS NIET ASSOCIEERT MET DE PERZISCHE GODSDIENST”. Dit naslagwerk wijdt er ettelijke bladzijden aan om te bewijzen dat de heidense volgelingen van Zarathoestra *geen astronomie bestudeerden*. Bovendien verachtten ze dromen. De wijzen van Mattheus waren evenwel *zeer onderlegd* in sterrenkunde en hadden beslist geen verachting voor dromen.

Nee, de wijzen uit het Oosten zijn noch Perzisch, noch magiërs (priesters) van Zarathoestra.

Het mysterie opgelost!

Waren de magiërs dan soms uit Babylon, of ten oosten van de
(Zie verder pagina 30)

„Wat moeten we beginnen? ... Ik ben in verwachting”

Wie draagt de verantwoordelijkheid om honderdduizenden onwettige kinderen te voorkomen? De maatschappij? De ouders? Het meisje? De jongen? Dit artikel geeft aan wie de verantwoordelijkheid in de intermenselijke jongen-meisje-verhoudingen moet dragen, als wij ooit de over heel de wereld voorkomende tragedie van voorechtelijke zwangerschap willen keren.

door Paul W. Kroll

DE 16-JARIGE Dieneke lag op de bank in de huiskamer. Het maanlicht wierp een schaduwwrijk fluïdum op haar en Klaas, haar schoolvriendje waar ze zes maanden mee om was gegaan.

Op de achtergrond dreunde het nieuwste 45-toerenplaatje nadrukkelijk: „Baby, I've been loving you so long...”

Dienekes ouders waren uit voor een etentje en de bioscoop. Als haar ouders een avondje uit waren, hadden Dieneke en Klaas vaak gevrijd. En elke keer had Klaas er bij haar op aangedrongen niet zo terughoudend te zijn. Dieneke had echter steeds geslachtsgemeenschap geweigerd tot nu drie maanden geleden.

Het beslissende ogenblik

Afgelopen week had Dieneke zekerheid gekregen: *ze was in verwachting*.

Maar, zo vroeg ze zich af, waarom moest het mij nu juist overkomen? Zij had op Klaas vertrouwd. En hij had gezegd dat er niets kon gebeuren.

De afgelopen drie dagen had Dieneke in verwarring geleefd. Hoe moest ze dit nieuws aan haar ouders vertellen? En hoe aan Klaas? Zou hij begrip tonen?

Toevallig kwam Klaas bij haar langs. Haar ouders waren niet thuis en Klaas begon zoals gewoonlijk met zijn erotische avances. Maar Dieneke dacht meer aan de baby. Ze zocht naar een manier om hem dit duidelijk te maken.

Gedurende de intimiteiten flapte Dieneke eruit: „Klaas, ik moet een kind krijgen. Zul je met me trouwen en voor ons zorgen?”

Klaas was geschokt. „Je maakt gekheid!”

„Nee, dat doe ik niet”, hield Dieneke vol. „Het is gebeurd, ik ben zwanger. Zul je met me trouwen?”, voegde ze er vol verwachting aan toe.

Klaas protesteerde: „Dien, je weet toch dat ik van je hou”.

„Dat weet ik”, antwoordde ze. „Maar wil je me alsjeblieft *nu* antwoorden. Ga je met me trouwen en ons kind onderhouden?”

Klaas was geprikkeld. „Vertrouw je me soms niet?”

„Ja,” antwoordde Dieneke nogal gekrenkt, „maar wil je me nu antwoord geven?”

Klaas raakte zichtbaar in verwarring. Hij had er echt nooit over gedacht om *nu* te trouwen. En dan nog met een baby erbij. Voor het eerst misschien begon hij te begrijpen dat hij in werkelijkheid niet *dat soort* liefde voor Dieneke voelde.

Dieneke had gehoopt op een snelle en geruststellende bevestiging van liefde. Maar Klaas z'n opvatting van liefde was ontoereikend om de verantwoordelijkheid op zich te nemen die de waarachtige liefde in het huwelijk kenmerkt. Toch was Dienekes verlangen naar emotionele en fysieke steun niet meer dan wat in het huwelijksformulier staat. Dat veronderstelt n.l. de bereidheid van de man zijn vrouw en kinderen te onderhouden. Het feit dat Klaas onvolwassen was verhinderde hem enige verantwoordelijkheid te aan-

waarden die verder ging dan seks en romantiek.

Als Dieneke en Klaas ervan uit waren gegaan dat verantwoordelijkheid op de eerste plaats komt, zouden ze van het begin af nooit verstrikt zijn geraakt in seksuele relaties. Ze zouden ervoor hebben opgepast alleen thuis te zijn, zonder ouders, of alleen op een afgezonderde plek, waar biologische driften over verstand en verantwoordelijkheid zouden kunnen triomferen.

„Wil je me beloven voor mijn kind te zorgen?”

Een van de meest vooraanstaande experts op het gebied van het ongehuwde moeder-syndroom is Clark Vincent. Hij gebruikt deze „verantwoordelijkheid-eerst”-benadering in gesprekken met jongeren op universiteiten en middelbare scholen. Als hij met een meisje praat dat al seksuele relaties onderhoudt, vraagt Vincent bijvoorbeeld: „Waarom laat je je vriend niet een beëdigde verklaring tekenen dat hij alle verantwoordelijkheid op zich zal nemen als er een baby moet komen?”

Meestal lachen de meisjes dan. Maar op een bepaalde universiteit had Vincent een gemoedelijk gesprek met een aantal meisjes. Ze wilden dit denkbeeld uitvoeriger bespreken. Degenen die seksuele relaties onderhielden, hadden zijn denkbeeld inzake de verklaring eens met hun vriendjes besproken. Eerst hadden ze er een grap van gemaakt, maar toen werden ze boos over de reactie van hun vriendjes en begonnen ze erover na te denken.

Bij het volgende informele gesprek vertelden twee meisjes uit het groepje dat zij hun seksuele relaties hadden verbroken naar aanleiding van de weigering van hun partners zo'n denkbeeld in overweging te nemen.

„Deze meisjes bemerkten dat ze die knapen toch niet zo goed kenden als ze gedacht hadden”, zei Vincent.

Er kleeft evenwel één groot bezwaar aan deze benadering. Ze verplicht het meisje een remmende invloed uit te oefenen in de seksuele verhouding. Jongens, zo lijkt het wel, vinden dat ze recht hebben op vrij geslachtsverkeer.

Toch weten we (ook al is dat aan 't veranderen) dat meestal de man de

agressor is. Vaak is het meisje in het defensief bij een seksuele verhouding. Ze bevindt zich niet altijd in de sterkste positie om avances af te weren. De agressieve man kan op haar „zwakke” punten werken.

Er is een oud gezegde dat meisjes seks geven om liefde te krijgen, terwijl jongens liefde geven om seks te krijgen. In feite tonen onderzoeken aan dat een stijgend aantal meisjes van mening is dat voorechtelijke geslachtsgemeenschap wel geoorloofd is indien die vergezeld gaat van *liefde en genegenheid*. Dus beloven jongens haar liefde — als ze al iets beloven. Een meisje wil de attentie van haar vriend. Vaak zal hij haar wijsmaken dat ze hem alleen met seks aan zich kan binden. En aangezien iedereen 't immers doet, wordt de vrouwelijke verdediging gemakkelijk onder de voet gelopen.

Het is duidelijk dat jongens zich er bewust van moeten worden dat het hoofdzakelijk *hun* verantwoordelijkheid is om „nee!” te zeggen tegen voorechtelijk geslachtsverkeer.

Ongelukkigerwijs komen de meeste stelletjes nooit tot dit besef. Ze zijn niet in staat in te zien dat seks die niet gebonden is aan de verantwoordelijkheid van een „één vlees”-verhouding in het huwelijk verschrikkelijke consequenties kan hebben. In al te veel gevallen is het resultaat een ongehuwde moeder en, nog tragischer, een onwettig kind. Maar dit kind, dat buitenechtelijk verwekt is, is slechts één ongewenst bijproduct. Toch is dit het meest reële en krachtigste argument tegen die „zolang-het-maar-niemand-kwaad-doet”-filosofie.

Ten einde dit probleem meer in het persoonlijke vlak te beschouwen, zullen we ons verdiepen in het lijden van een jong stelletje, slachtoffers van een voorechtelijke zwangerschap. Jongen noch meisje bestaan werkelijk.

„Wat nu, mijn lief?”

Frits en Suzy, beiden tieners, hadden de afgelopen drie maanden geslachtsgemeenschap gehad. Dat gebeurde voor het eerst bij Suzy thuis. Haar ouders waren een weekend weg.

Drie weken geleden was Suzy begonnen zich ongerust te maken of zij soms zwanger kon zijn. Op advies van een vriendin liet ze een z.g. „kikkerproef” uitvoeren. En die proef was positief. Suzy was in verwachting.

Nu begon het trauma. Hoe moest ze het nieuws aan haar ouders vertellen? Wat zouden ze op school denken? Wat moest ze met de baby doen?

„Mam . . . ik ben in verwachting”

Naderhand vertelden Frits en Suzy aan hun ouders wat er gebeurd was. Na beraad besloten Suzy's ouders dat Suzy naar een kraaminrichting zou gaan voor de bevalling, en daarna de baby zou afstaan voor adoptie.

Gedurende de maanden dat Suzy weg was, ging Frits naar de universiteit. Door tijd en afstand ontstond er spoedig een verwijdering tussen hen. Opnieuw was een tienerromance in duigen gevallen.

De zwangerschap had iedereen benadeeld. Het kind zou nooit zijn echte ouders kennen. Suzy had een traumatische ervaring gehad; zij had haar maagdelijkheid verloren en per saldo was ze er niet op vooruit gegaan. Haar idee over een lang en gelukkig leven met Frits volgens de Hollywood-formule was wel even anders uitgepakt.

Frits was verhard door deze ervaring. Zijn relaties met meisjes aan de universiteit werden vluchtiger. Noch de ouders van Frits noch die van Suzy viel het mee in hun roddelende buurt te blijven wonen.

Dit is slechts één van de mogelijke gevolgen die een onwettig geboren kind met zich meebrengt. Veel andere jonge stelletjes besluiten te trouwen of worden ertoe gedwongen. In weer andere gevallen ondergaat het meisje een abortus.

Houdt ze de baby dan is ze kostwinner en opvoeder tegelijk — een dubbele taak. De baby bij oma parkeren is door het generatieverschil niet de beste oplossing. Crèches zijn er te weinig. Sommige gemeenten geven ongehuwde moeders het eerste jaar geld uit de bijstandswet, zodat het zoeken naar een onderdak voor overdag althans een jaar later pas een rol gaat spelen.

Het onwettige kind, het overhaaste huwelijk, of abortus: dat zijn de bittere vruchten van voorechtelijke geslachtsgemeenschap. Er is op geen enkele manier zekerheid te verkrijgen dat men aan zijn passies kan toegeven zonder op te draaien voor de fysieke consequenties ervan. Blijkbaar is er

toch niet zo iets als „vrije liefde”. Iemand moet een prijs betalen. Het probleem is echter dat niemand van tevoren weet *wie* betalen moet en hoe hoog de prijs zal zijn.

De hoge kosten van experimenteren

De gebroken levens van al degenen die getroffen zijn door de gevolgen van voorechtelijk geslachtsverkeer — de lessen van hen die geschokt werden door hun eigen experimenten — moesten voldoende zijn om ons te leren: maak jezelf niets wijs en laat je ook door anderen niet verleiden.

Onbegrijpelijkwijjs — gezien de consequenties — zijn de experts het nog steeds niet met elkaar eens of, wanneer en onder welke omstandigheden men al dan niet voorechtelijke geslachtsgemeenschap zou mogen hebben.

Experts zowel als leken geven meningen variërend van volledige onthouding tot totale losbandigheid. Toegegeven, er zijn er maar weinig in de laatste categorie. Maar binnen de grote hutspot van meningen zijn er veel mensen die door zienswijze of gedrag voorechtelijke geslachtsgemeenschap door de vingers zien. Voor velen, zoals Dieneke of Suzy, is seks alleen toegestaan als het gepaard gaat met genegenheid.

Desondanks, genegenheid alleen biedt geen bescherming. Als men eenmaal het statische gebied van het keurig getypte rapport over het menselijk gedrag verlaat en tot het niveau der menselijke ervaring afdaalt, zal men ontdekken dat vrij geslachtelijk verkeer miljoenen levens heeft verwoest.

Einde aan de verwarring

Elke discussie over onwettige kinderen, abortus van voorechtelijk verwekte foetussen en kinderen die vóór het huwelijk zijn verwekt, moet gezien worden in het licht van twee elementaire vragen: Is voorechtelijke seks heilzaam of schadelijk? En als het schadelijk is, hoe kunnen we het dan uitbannen?

Een zakelijke manier om het antwoord hierop te vinden is het onwettige kind en het gedwongen huwelijk te bestuderen. Zijn de gevolgen heilzaam? Zo niet, dan moet men zich serieus afvragen of de oorzaak —

voorechtelijk geslachtsverkeer — hoe dan ook ooit als goed beschouwd kan worden.

Weinig mensen zullen beweren dat een buitenechtelijk geboren baby een gezonde situatie schept.

Het kan bijvoorbeeld leiden tot een gedwongen huwelijk. Onderzoekingen hebben aangetoond dat, hoe jonger het paartje is, des te groter het risico is op een ongelukkig huwelijk en een scheiding.

Voorechtelijke zwangerschap en een overhaast huwelijk zijn ook financieel gezien vaak een te hoge prijs voor de vrijage. Ze kunnen de goede kansen op een loopbaan en een opleiding ruïneren. Een minvermogen jong stel dat tot een huwelijk wordt gedwongen, of een alleenstaande vrouw met een onwettig kind, kunnen daardoor veroordeeld worden tot uitzichtloze armoede.

In het geval van een onwettig kind is er ook altijd nog de mogelijkheid van een schadelijke uitwerking op de persoonlijkheid van het kind en op zijn emotionele ontwikkeling, die het gevolg zijn van de afwezigheid van zijn vader. Alleen al het feit onwettig te zijn geboren is maatschappelijk al een tragisch stigma, die het kind emotioneel en geestelijk kan verminken.

Een voorechtelijke zwangerschap is geen gebeurtenis die in een vacuüm plaatsvindt. Rechtstreeks zullen zowel het kind als de moeder er het meest onder lijden, maar ook de wederzijdse ouders zijn er indirect bij betrokken. En eveneens de gemeenschap en de maatschappij.

Een Amerikaans deskundige schat dat de rekening die door de maatschappij voor elk onwettig kind gedurende zijn hele leven wordt betaald, zo'n \$100 000 bedraagt. Vermenigvuldigd dat met de miljoenen onwettige kinderen, en de financiële lasten alléén al zijn van astronomische afmetingen. Het menselijk lijden is onmeetbaar.

„Laten we niet te dogmatisch lijken”

Heel wat sociologen zien de gevaren van voorechtelijk geslachtsverkeer in. Maar vaak willen ze graag liberaal en „bij de tijd” lijken.

Een waarnemer die een bijeenkomst bijwoonde van specialisten op

het gebied van het gezinsleven, viel een frappante paradox op. De experts bespraken enkele van deze kritieke punten. De meesten van hen stonden bekend om hun liberale meningen ten aanzien van voor- en buitenechtelijk geslachtsverkeer. Zij probeerden „alleen de feiten” te presenteren, zonder morele opinie. De waarnemer constateerde dat deze mensen in hun eigen privé-leven bijzonder degelijke huwelijken hadden. Zij spraken over hun eigen goede huwelijksverhouding. Toen hij hen naar deze paradox vroeg, antwoordden de meesten dat ze liever niet autoritair wilden lijken.

De tendens van „geen moreel oordeel a.u.b.” behoort zeker ook tot de redenen waarom alle experts die sociale problemen behandelen, er afkerig van zijn toe te geven dat er normen zijn. Het idee van enige morele structuur of verantwoordelijkheid ligt volgens hen buiten het gebied van wetenschappelijk onderzoek.

Misschien nog meer overheersend dan de „geen normen”-benadering van de experts is hun merkwaardig pessimisme.

Ira Reiss, hoogleraar in de sociologie aan de Universiteit van Iowa, vatte het goed samen: „Vaak spreken we erover hoe anders het zou zijn als we allemaal onthouding aanvaardden en in praktijk brachten. Maar in welke periode in de geschiedenis van het westen heeft het merendeel van de bevolking onthouding geaccepteerd en gepraktiseerd? ... In feite is er blijkbaar geen enkele maatschappij, waar ook ter wereld, in welke tijd ook, toen of nu, die ooit in staat was om zelfs maar van één enkele generatie het merendeel van de jongens in kuisheid tot volwassenheid te brengen.”

Daarna waarschuwde Reiss: „Bij het kiezen van seksuele gedragsregels moeten we beseffen dat ons verleden ons heel wat kan leren over de kans dat we er ons ook aan zullen houden”.

Klaarblijkelijk zeggen de experts: „Haal het bordje met 'verboden op het gras te lopen' maar weg. Het helpt tóch niet.”

Albert Ellis, directeur van het Amerikaanse Instituut voor Rationeel Leven, stelt het nog openhartiger: „Onveranderlijke en absolute ethische idealen lijken niet bereik-

Een heel verschil met de tehuizen voor „boetvaardige gevallen“ van een eeuw geleden vormen de hedendaagse opvangcentra voor ongehuwde moeders (boven), waar men zijn uiterste best doet de levensomstandigheden van bewoonsters en baby's zo gunstig mogelijk te maken door regelmatige zwangerschapscontrole van de aanstaande moeders en toereikende nazorg voor de pasgeborenen (hiernaast en geheel rechts).

Hendrickson — Plain Truth

baar". Ellis gaat dan door met een paar algemene ethische stellingen van eigen vinding uiteen te zetten.

Onderbreek de zwangerschap — maar hoe?

Drie onderzoekers, Furstenberg, Gordis en Markowitz, behandelden in het februari-nummer van 1969 van het *Journal of Marriage and Family* het probleem van geboortenbeperking onder zwangere jonge meisjes.

Ze overwogen de verschillende oplossingen die waren voorgesteld het probleem van de onwettige geboorten bij tieners aan te pakken. Zij stelden voor het gezinsleven te versterken, de morele normen te verhoggen, meer gezonde vrijetijdsbezigheden voor tieners te verschaffen, enz. enz.

„Al deze oplossingen”, zeggen de schrijvers ons nu, „zijn gericht op een verandering van de oorzaak van deze onwettige geboorten, dat wil zeggen het aantal buitenechtelijke seksuele verhoudingen terug te brengen. Programma's die dit op verschillende manieren trachten te doen, blijken echter opmerkelijk weinig succes te hebben. Er zijn sterke aanwijzingen dat er op het ogenblik een betrekkelijk hoog aantal voorechtelijke seksuele verhoudingen voorkomen en dat dit ook in de toekomst het geval zal zijn. Het lijkt bijzonder onwaarschijnlijk dat de bestaande programma's dit patroon op merkbare wijze zullen wijzigen.”

De auteurs stellen vervolgens dat de enige manier om het voorkomen van voorechtelijke zwangerschap terug te dringen is gelegen in het tegengaan van de bevruchting, niet van de geslachtsgemeenschap. „Geef hun de pil inplaats van regels”, schijnt de gedachtengang te zijn. Dit betekent natuurlijk dat men zich eerder verlaat op methoden van geboortenregeling dan op gedrag, en dat is *de gevolgen behandelen en niet de oorspronkelijke oorzaak*.

Dit soort beroepsfatalisme veronderstelt dus dat we voorechtelijk geslachtsverkeer nooit echt kunnen uitschakelen. Eén expert zei botweg dat „de ervaring van eeuwen heeft uitgewezen dat kuisheid onmogelijk is”.

De meeste experts zouden de oplossing dat we voorechtelijk geslachtsverkeer elimineren, als onmo-

gelijk van de hand wijzen. Op zijn best lijkt deze oplossing lomp, alle-daags en verschrikkelijk ouderwets. Studenten en jongeren voelen het zonder meer als een beperking van hun z.g. rechten. De studenten aan een universiteit gaven hierover summier hun mening weer, bijzonder helder en uitdagend: „Wij kwamen hier om te studeren, en niet om ons seksleven te laten regelen”.

Ongetwijfeld heeft zulk duidelijk verzet Lester Kirkendall tot de volgende conclusie geleid: „Morele normen die een gedragslijn beklemtoont, tegengesteld aan de elementaire menselijke natuur, blijken zeer moeilijk af te dwingen, of zelfs maar te handhaven”.

„Wat nodig is”, zei Kirkendall, „is jongeren te helpen liefhebbende, verantwoordelijke mensen te worden, die in hun verhoudingen consideratie en belangstelling voor de ander aan de dag leggen”.

De vraag blijft echter: *hoe?*

Mensen, en speciaal tieners, begrijpen meestal niet wat het betekent lief te hebben en verantwoordelijkheid te dragen. Velen hebben nooit geleerd consideratie en belangstelling voor anderen te hebben in hun menselijke verhoudingen, vooral niet in de seksuele.

Een ander aspect van dit probleem ligt in de menselijke natuur zelf. Die heeft de neiging egocentrisch te zijn, en aangedreven te worden door het verlangen naar *genot nu*. De mens staat zelden stil om de toekomstige tragische consequenties te overwegen van daden die op het ogenblik zelf aangenaam lijken. Voor een Sherlock Holmes zou het „elementair” zijn geweest, waarom geen enkele belangrijke samenleving ooit in staat was de meerderheid van zijn jonge mannen in kuisheid tot volwassenheid te brengen.

„Seks nu” lijkt fijn. En bovendien, iedereen in je kennissenkring doet het toch ook, nietwaar? In een op pret gerichte, geniet-nu-betaal-later-maatschappij waar men zich laat leiden door het gedrag van zijn gelijken schijnt het klaroengeschal voor ont-houding wel helemaal onwettelijk te klinken.

Vrouwen beginnen er nu ook achter te komen dat zij zich eveneens kunnen overgeven aan voorechtelijke

seks, naar het schijnt zonder persoonlijke of sociale neveneffecten. Het resultaat? Wij vinden de sterkste toeneming van verlies van maagdelijkheid tegenwoordig bij de vrouw (mannen hadden zich bij traditie al aan vrij seksueel verkeer overgegeven).

Wat nu?

Ouders van tieners vragen vaak: „Wat is het belangrijkste onderricht dat ertoe kan bijdragen mijn zoon of dochter van voorechtelijk geslachtsverkeer af te houden?”

Robert Bell, lector in de sociologie aan de Temple University, vatte zijn antwoord aldus samen: „Er zijn aanwijzingen voor de veronderstelling dat de strengste gedragsbeperkingen op voorechtelijke geslachtsgemeenschap eerder *van binnenuit* komen, dan van buitenaf opgelegd worden”.

Het individu aanvaardt deze gedragslijn als de zijne. Hij wil de leerstellingen van deze code gehoorzamen; het is onnodig hem ertoe te dwingen. Eenvoudiger gezegd betekent het: 't verschil tussen goed en kwaad kennen. Tevens betekent het je uiterste best doen het goede te doen in plaats van het verkeerde.

Een juiste gedragslijn moet in staat zijn mannen en vrouwen tot een levenswijze te brengen die zulke bezoeken als onwettige geboorten en gedwongen huwelijken niet oplevert. Zo'n code schetst het gedrag dat belangstelling voor de medemens te weegbrengt. Deze belangstelling moet sterker zijn dan het verlangen alleen maar biologische en psychologische driften te volgen — geen gemakkelijke opgave in een wereld die gebombardeerd wordt door romantische fantasieën, door de tiener-tirannie van moeten doen zoals de andere leeftijdgenoten, de lol-moraal en de opvatting dat seks het einde is van wat de mens presteren kan.

Natuurlijk is er wel zo'n gedragsregel. De principes ervan zijn al heel lang bekend: de tien geboden. De beginselen van deze zedenwet vereisen de ontwikkeling van persoonlijke gedragsnormen — de universaliteit van gedrag. Dat wil zeggen, deze wet eist dat het individu *zelf* verantwoordelijkheid ontwikkelt voor al zijn daden. Deze leefregel gaat veel verder dan star dogmatisme en steriel gemo-

raliseer. Hij eist een radicale omvorming van de geest, een totale ommekeer in de richting van gedrag.

Deze gedragsregel kan gemakkelijk in één enkele zin worden samengevat: belangstelling en liefde die uitgaat naar uw naaste. Dit is een lang verwaarloosd bijbels beginsel.

„Want de gehele wet wordt in één woord vervuld”, zegt de apostel Paulus in Galaten 5:14, „in dit: Gij zult uw naaste liefhebben gelijk uzelf.”

Deze leefregel is er een van de geest, niet van dogmatische afgetrokken begrippen. Het grondbeginsel ervan werd door Christus samengevat in het Nieuwe Testament: „Gij hebt gehoord, dat de ouden gezegd is: Gij zult geen overspel doen. Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw aanziet, om haar te begeren, die heeft reeds overspel in zijn hart met haar gedaan” (Matth. 5:27-28).

Met andere woorden, iemand kan daadwerkelijke echtbreuk en ontucht vermijden, en toch in de geest echtbreken en ontucht plegen alleen al door met begerige blikken te kijken. Het principe van bezorgdheid en liefde voor de naaste zou, indien het werd opgevolgd, een eind maken aan alle voorechtelijke zwangerschappen.

Tegenwoordig zegt men: „Zolang niemand eronder lijdt, is alles in orde”. Dit betekent in wezen: ga je gang maar op seksueel gebied en stel vragen achteraf. Door toepassing van de desbetreffende bijbelse gedragsregel wordt de individu wel gedwongen de situatie vanuit een heel nieuw standpunt te analyseren. Hij begint met de wetenschap wat de consequenties zouden kunnen zijn: een onwettig kind kan verwekt worden; de seksuele verhouding zou de intermenselijke verhouding kunnen bederven; een gedwongen huwelijk zou het resultaat kunnen zijn; de individu zou niet in staat kunnen blijken de verantwoordelijkheid op zich te nemen die een „één-vlees”-verhouding vereist; verbittering zou kunnen ontstaan bij de ouders.

Aangezien al deze consequenties schadelijk zijn voor de „naaste”, schenden ze dus al direct het brede principe van bezorgdheid en liefde voor die naaste als voor uzelf.

Natuurlijk is geslachtsverkeer op zichzelf plezierig. Men zou, redenerend vanuit het plezier-beginsel, kunnen stellen: „Seks, wanneer dan ook,

tussen partners die het allebei willen, is oké”. Deze mogelijke redenering voorziende heeft de Schepper van seks, juist daarom zekere verklarende beginselen vastgelegd om de mens juist op dit gebied te beschermen. „Seks is prachtig”, zegt God, „maar alleen onder zekere voorwaarden”. Hij maakte seks het onderwerp van twee der fundamentele tien geboden. Andere oudtestamentische beginselen tonen de uitgebreide toepassing van deze fundamentele wet. Later verklaarde Jezus de geboden zo, dat deze zowel de bedoeling in de geest als de daad zelf omvatten. God zegt dat overspel en voorechtelijke seksuele uitspattingen, onder welke omstandigheden ook, absoluut verboden zijn. En Hij zegt dat voor ons bestwil.

Deze gedragsregel is niet dogmatisch of „moraliserend” in religieuze zin. Hij is gebaseerd op het brede geestelijke principe van bezorgdheid voor de medemens. Hij is bepaald geen victoriaanse preutsheid of een alle-seks-is-slecht-syndroom. Hij geeft ons een positieve basis voor ons gedrag, onafhankelijk van persoonlijke meningen, en behoeft verder geen experimenteren.

In de arena van onze chaotische moraal hebben we behoefte aan deze eenvoudige, bruikbare formule om zeker te zijn dat jongeren een juiste richtlijn hebben in hun leven.

We moeten ons afzetten tegen de steriele religieuze moraal van de vorige generaties, die niet geïnspireerd was door de Bijbel maar door heidens dualisme, dat verkondigde dat alle seks slecht is. Maar we moeten evenzeer die moderne potpourri van verwarrende seksuele „normen” die

die naam niet mogen dragen, afwijzen. We hebben de scherp omlinnde maar allesomvattende bijbelse gids nodig om onze koers door het leven uit te zetten.

De verantwoordelijkheid van de individu

De mens is een schepsel met een vrije keus om te bepalen welke gedragslijn hij zal volgen. Hij moet zelf de keus maken wat hij al of niet zal doen. Daarom is seksuele onthouding voor het huwelijk een zaak van de ontwikkeling van het persoonlijke karakter. Het betekent de verleiding te weerstaan verstrikt te raken in voorechtelijk geslachtsverkeer.

Elke vrouw en elke man staat voor deze keus, en de *man* wel in 't bijzonder.

Voor de meeste mannen, vooral in onze maatschappij, zal de verleiding een wezenlijk probleem zijn waarmee ze te kampen hebben. Zij moeten al hun wilskracht aanwenden om niet in persoonlijke seksuele relaties betrokken te raken. Dat betekent alle situaties vermijden waarin men tot een compromis zou moeten komen met zijn principes. Enkele hiervan zijn reeds in het kort besproken in dit artikel: vermijd ergens alleen te zijn met een meisje; ga niet in die mobiele slaapkamer — de auto — een tocht maken met iemand van de andere sekse, ver van de beschermende aanwezigheid van anderen.

Wat we ook doen, we kunnen zelf kiezen. Kunnen we het goede pad vinden, en erop blijven? Als we slagen zal het ons blijvend geluk brengen, en bevrijding van de sociale trauma's, waardoor zovelen geplaagd worden. □

Voor positieve suggesties hoe u een interessante en plezierige afspraak met iemand kunt hebben zonder in verkeerde situaties te geraken — vraag onze Engelstalige uitgave **Modern Dating** aan. Dit boekje is uiteraard kosteloos.

Modern
DATING

KEY TO SUCCESS OR FAILURE
IN MARRIAGE

BEKENDSTE VERHAAL

(Vervolg van pagina 22)

Eufraat of uit Bactrië afkomstig? Al deze gebieden zijn door geleerden te berde gebracht. Tegenover zo'n verwarring zou u zelf ook in verwarring gebracht kunnen worden. Laat dat niet gebeuren! U hoeft slechts twee belangrijke feiten te weten ten einde verwarring uit te bannen.

Het Oude Testament kent twee uitdrukkingen voor „het Oosten” — alles wat tegen het oosten of oostelijk ligt, wordt „wat ervoor ligt” (d.w.z. het nabije oosten) genoemd. Alles wat *ver* in het oosten of zo ver als het opgaan van de zon is gelegen, wordt „het opgaan van de zon” (d.w.z. het verre oosten) genoemd. Ook Mattheus, die het Hebreeuwse spraakgebruik in elk opzicht nauw volgt, gebruikt twee uitdrukkingen voor gebieden die zich ten oosten van Palestina bevinden. Eerst zegt Mattheus dat de magiërs uit *ton anatolon*, Grieks voor het verre oosten, komen. In het tweede geval zien de magiërs de ster *in te anatole*, Grieks voor „het oosten”, d.w.z. ten westen van de magiërs, maar oostelijk gezien vanuit Palestina — in het „nabije oosten”. (Zie *Star of the Wise Men* van Upham.)

Let nu op het volgende. Een groot rijk ten oosten van de Eufraat — in bijbelse taal „het verre oosten” — had de gebieden ten oosten van de Eufraat veroverd, had Babylon als zijn hoofdstad en strekte zich over Perzië en Bactrië uit. Het was het Parthische rijk. Het heerste over dit gehele gebied, en was het rijk van HET OOSTEN — het land van de MAGIËRS!

Wie waren de Parthen?

De Parthen kwamen rond 250 v.Chr. aan de macht in het gebied ten zuiden en langs de kust van de Kaspische Zee. Dit waren juist de landstreken waarheen het huis van Israël — niet Juda — in ballingschap was weggevoerd! De bannelingen in dit land behoorden tot het tienstammenrijk dat Israël genoemd werd! Het rijk van de Parthen omvatte niets minder dan de in gevangenschap weggevoerde tien verloren stammen, waarvan vele tot aan 226 n.Chr. in het land van hun ballingschap waren gebleven.

Waren er magiërs in Parthië?

Inderdaad! Strabo, de schrijver van een aardrijkskundig werk, laat de sterke invloed zien die de magiërs uitoefenden in de kroonraad van Parthië, die „bestond uit twee groepen, de ene van bloedverwanten [van de koning] en de andere van *wijze mannen* en MAGIËRS. Uit beide groepen werden de koningen gekozen.” (*Geographia*, XI, 9 III).

Doorslaggevende bewijzen

In tegenstelling tot het onwaarachtige verhaal over „drie koningen”, die veronderstelt worden de magiërs te zijn, zijn *alle* oosterse kroniekschrijvers het er over eens dat er TWAALF magiërs waren! De magiërs vertegenwoordigen dus niet de drie zonen van Noach, noch de Drieëenheid of iets van dien aard.

Wat vertegenwoordigen de magiërs? Is het slechts toeval dat er TWAALF STAMMEN VAN ISRAËL waren? En enkele van de magiërs konden er aanspraak op maken dat Abraham hun voorvader was! (Zie artikel „Magi” (magiërs) in McClintock & Strong's *Cyclopedia*.)

De magiërs van Mattheus 2 die de ster volgden, volgden de profetie van Numeri 24:17: „... Er zal een ster voortgaan uit Jakob, en er zal een scepter uit Israël opkomen”. Dit verafgelegen land van Israël ontving een getuigenis van Christus ten tijde van Zijn geboorte, en niet te vergeten de andere landen waar de grote karavaan van de magiërs doorheen trok!

Nu kunnen we duidelijk zien waarom Mattheus de magiërs vermeldt. Mattheus — en alléén hij — geeft deze woorden van Christus weer: „Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls” (Matth. 15:24). Maar we lezen nergens dat Christus naar de „verloren schapen van het huis Israëls” ging. Nee, Hijzelf ging *niet* persoonlijk naar het huis Israëls om tot hen te prediken.

HET HUIS VAN ISRAËL KWAM TOT CHRISTUS!

Maar er is nog meer. Op welke wijze brengt God het gehele volk hiervan op de hoogte? Laten we dat eens nagaan.

„Toen koning Herodes hiervan hoorde [de aankomst van de magiërs te Jeruzalem], *ontstelde hij* en GEHEEL JERUZALEM MET HEM” (Matth. 2:3, *N. Vert.*). Deze Idumese (niet-

joodse) koning was DIEP GESCHOKT! „En hij liet *al de overpriesters en schriftgeleerden van het volk* vergaderen en trachtte van hen te vernemen, *waar* [niet „of”] de Christus geboren zou worden” (vers 4, *id.*). Welke vergadering is dit?

Niets minder dan de Hoge Raad van het joodse volk: HET SANHEDRIN.

„Zij zeiden tot hem: Te Bethlehem in Judea, want aldus staat geschreven door de profeet” (vers 5, *id.*). Beseft u wat Mattheus hier zegt?

Het hoogste bestuursorgaan van het land — het Sanhedrin — verklaart als één man dat Christus in Bethlehem is geboren. Zij ontkennen dat feit niet! Zij bevestigen officieel en in het openbaar Gods waarheid.

Ziet u nu hoe God de koning bereikt heeft? Ziet u nu hoe God van Christus' geboorte aan vorsten en edelen getuigd heeft? Ziet u in dat het Sanhedrin de waarheid van het Oude Testament bekend maakt? — en het slechts een generatie later ontkent? Datzelfde Sanhedrin — met slechts geringe wijzigingen onder het ledenbestand — *doodde dezelfde Jezus waarvan zij getuigde!*

Dit is slechts het begin van het grootste gebeuren aller tijden. U dient *uw Bijbel te gaan lezen!* U zult de reden van Christus' komst op aarde en de opdracht die Hij daar te vervullen had als een rode draad door het Nieuwe Testament zien lopen! Wat u daar zult lezen is diametraal tegenovergesteld aan wat tegenwoordig onder de naam van godsdienst onderwezen wordt! Een doeltreffend middel om u bij de studie van de Bijbel behulpzaam te zijn is de door Ambassador College uitgegeven **SCHRIFTELIJKE CURSUS**. Deze leerangang wordt als een openbaar dienstbetoon geheel gratis aangeboden. Schrijf ons vandaag nog om uw eerste les! □

IS ER EEN GOD?

Kan het bestaan van God wetenschappelijk bewezen worden? Hoe is het eerste leven ontstaan? Is het redelijk in God te geloven? U dient deze vragen eens onder ogen te zien! Onze brochure **Bestaat God** en de overdruk van ons artikel **Zeven bewijzen dat God bestaat** geven u hierop de antwoorden. Zij worden u op aanvraag gratis toegestuurd.

Persoonlijk van

(Vervolg van pagina 1)

van God in twijfel te trekken. Ik was opgevoed met het idee in God te geloven. Maar nu besepte ik dat ik opgegroeid was met slechts aan te nemen dat God bestaat — eenvoudig door dit als vanzelfsprekend aan te nemen — maar ik had nooit het BEWIJS gezien.

Daarom ging ik over tot een bestudering van Genesis en de gehele Bijbel, en tot onderzoek van de claims daarvan op de schepping als zodanig en het bestaan van een oppermachtige Schepper.

Het werd zonder meer duidelijk dat de overheersende reden die evolutionisten ertoe bewoog de theorie aan te nemen, in feite hun tegenzin of weigering was te geloven in een God, die gezag over hen uitoefent. De menselijke aard heeft een afkeer van gezag, hoewel zij het maar al te graag uitoefent.

Ik vond geen bewijs voor de evolutietheorie, hoewel ik veel vond ter weerlegging daarvan. En ik vond wat volgens mij het onweerlegbaar wetenschappelijk bewijs was voor het bestaan van de levende God. Maar toen begon ik mijzelf af te vragen waarom ik een soort gevoel van schaamte — of gêne — had ondervonden om in God te geloven. Hoeveel mensen ondergaan dat gevoel? Toen ik eenmaal het onweerlegbare BEWIJS had gevonden, leek het mij dwaas dat iemand zich ook maar in 't minst gegeneerd voelt een GROTERE KRACHT te erkennen, die het menselijk verstand — MIJN verstand — ontworpen en tot leven had gebracht! Behoorde ik niet eerder dankbaar te zijn?

Tot mijn verbazing stelde ik bij mijn intensieve studie vast dat de Bijbel een *levend* boek voor NU is. Het is voor VANDAAG. Eén derde ervan bestaat uit profetieën, en 90% daarvan heeft betrekking op deze 20e eeuw en op later.

Verstandelijke bestudering van de Bijbel toonde een rechtstreekse band tussen de mens en God aan. De mens, aldus de Bijbel, werd geformeerd en geschapen naar het beeld van GOD — niet naar dat van dieren. Hij werd hier op aarde geplaatst om een vastomlijnde verhouding tot en met zijn Maker te hebben.

Ik begon kennis te nemen van een dynamisch, actief NIEUW soort van vertrouwen, oneindig veel groter dan ZELFVERTROUWEN. Het is iets dat God gééft!

Het is het vertrouwen dat GELOOF heet.

De God van de Bijbel belóóft in Zijn Woord vele dingen en weldaden die wij mensen horen te ontvangen. Daaronder bevinden zich leiding, het verlenen van KRACHT — vele dingen die de levende God voor ons wil doen.

Ik begon te ervaren dat er iets zeer praktisch in dit alles is gelegen. Ik begon te ervaren dat, als ik mijn leven aan Gods leiding onderwierp, ik altijd de beschikking had over een bron van KRACHT die miljoenen malen groter is dan enige geestesgave van onszelf.

O, ik was er mij goed van bewust dat er bij de meeste mensen verborgen talenten en geestesgaven aanwezig zijn, die behoren te worden opgewekt, naar voren gehaald en ontwikkeld. Ik heb in mijn autobiografie het geval vermeld van een vroegere collega, eigenaar van een tijdschrift, met wie ik jarenlang verbonden was — Clifford De Puy. Zijn vader die plotseling was gestorven had hem *The Northwestern Banker* nagelaten, een gezaghebbend tijdschrift op het gebied van het bankierswezen, maar dat bijzonder zwaar met schulden belast was. De jonge Clifford, toentertijd ongeveer 28 jaar en onervaren, deed zijn jasje uit, stroopte zijn mouwen op en begon die onontwikkelde verborgen gaven toe te passen. De bankier van zijn vader steunde hem, en binnen enkele jaren had hij de schulden afbetaald en werd hij een succesvol uitgever.

Maar er is een GROTERE krachtbron. Er bestaan veel grótere reserves.

WAAROM ZOU U DUS NIET BEIDE AANWENDEN?

Waarom niet die innerlijke vonk ontsteken, uzelf in beweging zetten

om uw *eigen* talenten te ontwikkelen, en tegelijkertijd ZELFVERTROUWEN te vervangen door een levend GELOOF in de leiding, inspiratie en wijsheid van een dynamische bovennatuurlijke KRACHT van omhoog?

Ik besloot, in het voorjaar van 1927, nu juist dát te gaan doen! En wereldomspannende activiteiten die de levens van honderdvijftig miljoen mensen in alle werelddelen beïnvloeden, zijn eruit voortgevloeid. Vele duizenden levens zijn VERANDERD — in de juiste richting geleid — en geslaagder en GELUKKIGER gemaakt!

Ik kwam te weten dat er DRIE DIMENSIES zijn — het *innerlijke*, het *rondom* en het *hierboven*.

De meeste mensen doen zichzelf tekort door slechts de twee eerste aan te wenden. In hun leven zijn er slechts die twee dimensies om op te steunen.

Het blikken in het *innerlijk* is als het zien in een put die opgedroogd blijkt te zijn. Door op het innerlijk te steunen worden zij egoïstisch. Hun zorg gaat in de eerste plaats uit naar henzelf. Derhalve worden zij zelfzuchtig. Ze ontwikkelen hebzucht, begeerte om te bezitten, te NEMEN, te vergaren. Ze meten succes af in termen van het verwerven van materiële zaken. Ten opzichte van anderen zijn zij onverschillig, afgunstig, jaloers, achterdochtig. Ze leven in een geest van wedijver.

Hun op zichzelf gericht denken heeft een voortdurend kleiner wordend gezichtseinder tot gevolg. Ze mogen dan verborgen talenten ontwikkelen, ambitie ten eigen bate opwekken, hun innerlijke krachten en reserves ontplooiën, maar deze reserves zijn betrekkelijk schraal. Ze trachten geluk te vinden in het verkrijgen van materieel bezit, maar dát is niet de bron van geluk.

Dan is er uiteraard het streven van de menselijke aard tot CONFORMATIE — ERGENS TOE TE BEHOREN. In dat geval vult de dimensie van het *rondom* een groot deel van hun leven. Maar degenen uit hun omgeving zijn ook egocentrisch en trachten hen bij elke transactie te slim af te zijn. Ook zij concentreren hun verlangens op het verkrijgen van materieel bezit. Ze

vormen een ongelukkige wereld. Ze zijn uit op verkrijgen, en maar al te vaak wordt men gewaar dat ze ten opzichte van u óf jaloers, óf afgunstig, óf haatdragend zijn. U ontdekt dat hun bezorgdheid op henzelf gericht is, in plaats van op uw voorspoed of geluk. U vertrouwt hen, en maar al te vaak bemerkt u dat ze uw vertrouwen niet waard zijn.

Er valt niet veel hulp te ontdekken in het *rondom*, maar wel vele ontgoochelende teleurstellingen.

Maar hoe staat het met de derde dimensie — het *hierboven*? Zou het mogelijk kunnen zijn dat het grootste deel van de mensheid in gebreke blijft de bron van de grootste hulp aan te wenden?

Hier volgt wat ik geopenbaard vond. In het eerste hoofdstuk van de Bijbel staat geschreven dat God het vee schiep naar hun aard, en de walvissen naar hun aard — dat is de wijze waarop God ze maakte — de wijze waarop Hij ze formeerde en schiep. Maar verzen 26 en 27 verhalen dat Hij de mens formeerde naar Gods beeld en gelijkenis — de mens werd GEMAAKT — geformeerd, geschapen in dezelfde vorm en gedaante als God. In het 7e vers van het 2e hoofdstuk staat echter dat Hij de mens formeerde uit stof — uit de aarde — terwijl in Johannes 4:24 wordt geopenbaard dat God bestaat uit onstoffelijke GEEST.

Maar WAAROM werd de mens geformeerd en geschapen naar het beeld van GOD, in plaats van naar het beeld van één van de lagere dieren? Omdat de mens werd geschapen met een DOEL — om een hoogstpersoonlijke verhouding met God te hebben.

In het Evangelie van Johannes in het Nieuwe Testament staat geschreven dat Jezus zovelen die Hem aangenomen hebben, macht heeft gegeven kinderen Gods te worden. En in 1 Johannes 1:3 staat dat zij werkelijk gemeenschap hebben — werkelijk contact en *gemeenschap* met God en met Christus!

Ik ontdekte dat de Bijbel letterlijk vol staat met BELOFTEN van God, waarin Hij BELOOFT dingen voor ons te doen, ons met dingen te begiftigen, en in onze behoeften te voorzien.

Hier volgen er enkele:

„Mijn God zal in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien, in Christus Jezus” (Filipp. 4:19, *N. Vert.*). Dat houdt geen belofte in om al uw begeerten en verlangens te vervullen — alleen uw behoeften. En we doen er goed aan te beseffen dat de Bijbel openbaart dat God voor ons doet wat wij niet voor onszelf kunnen doen. Hij zal in onze behoeften voorzien door onze eigen inspanningen — maar als u VERTROUWEN in Hem stelt, zal Hij erop toezien dat het benodigde komt.

In Jakobus 1:5-6 staat: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden. Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende” (*N. Vert.*).

Heel kort nadat ik deze waarheid met betrekking tot de Bijbel had ontdekt, 45 jaar geleden, werd ik in een moeilijke periode gewaar dat het mij aan wijsheid ontbrak. Van jongs af had ik altijd gehunkerd naar BEGRIP. En ik had die in behoorlijke mate verworven, maar wijsheid is meer dan kennis en begrip. Het is het vermogen van beide gebruik te maken, en tot een juiste en wijze beslissing te komen. Daarom wendde ik mij tot God op grond van deze belofte in de Brief van Jakobus. Ik vroeg om wijsheid. Ik geloofde dat ik wijsheid zou ontvangen, aangezien God het BELOOFT had als ik het zou vragen — en God kon Zijn belofte niet breken. Ik kreeg wijsheid. In mijn huidige positie, als de belangrijkste menselijke bestuurder van uitgebreide wereldomspannende activiteiten, moet ik vaak besluiten nemen waarmee miljoenen dollars zijn gemoeid. Ik heb die wijsheid nodig!

Als ik gedwongen was geweest uitsluitend op *innerlijke* krachten te steunen, of op raad en advies van het *rondom*, zou dit grote Werk, daar ben ik zeker van, nooit tot ontplooiing zijn gekomen. Maar ik heb *alle drie* dimensies voortdurend tot mijn beschikking gehad. Ik vraag zeer zeker advies aan anderen. Salomo zei dat in een veelheid van raadgevers veiligheid is gelegen. Derhalve doe ik een beroep op raadgevers. Ik gebruik mijn

eigen beste oordeel, gebaseerd op ervaring. En bovendien steun ik op de wijsheid van God. Ik maak van alle drie dimensies gebruik — en zij vormen een uitstekende combinatie. Dat is de veiligste manier van handelen die ik ken.

Hoe GROOT zijn nu eigenlijk die krachten van *hierboven*? Hoe GROOT is de levende GOD?

De profeet Jesaja geeft ons hierover nadere inlichtingen. Hier volgt wat God hem inspireerde te schrijven:

„Wie mat de wateren met zijn holle hand, bepaalde de omvang der hemelen met een span, vatte met een maat het stof der aarde, woog de bergen met een waag en de heuvelen met een weegschaal? Wie bestuurde de Geest des Heren en onderrichtte Hem als zijn raadsman? Wie raadpleegde Hij, dat deze Hem inzicht zou geven, het rechte pad zou leren, kennis bijbrengen en de weg des verstands doen kennen?

„Zie, volken zijn geacht als een druppel aan een emmer [in vergelijking tot God] en als een stofje aan een weegschaal; zie, eilanden zijn als fijn stof, dat uitgestrooid wordt... Alle volken zijn als niets voor Hem, zij worden door Hem beschouwd als nietig en ijdel.

„Met wie dan wilt gij God vergelijken?... ”

„Hij troont boven het rond der aarde, en haar bewoners zijn als sprinkhanen; Hij breidt de hemel uit als een doek en spant hem uit als een tent waarin men woont... Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit alles geschapen? Hij, die het heer daarvan in groten getale uitleidt... ”

„Weet gij het niet, hebt gij het niet gehoord? Een eeuwig God is de Heer, Schepper van de einden der aarde. Hij wordt noch moede noch mat, zijn verstand is niet te doorgronden. Hij geeft de moede kracht en de machteloze vermeerdert Hij sterkte... wie de Heer verwachten, putten nieuwe kracht” (Jes. 40: 12-15, 17-18, 22, 26, 28-29, 31, *N. Vert.*).

Men vraagt mij vaak hoe ik zo jeugdig blijf — en waar ik mijn energie vandaan haal. Bovenstaande verzen houden een belofte voor me in — verschaffen mij een bron van kracht waarop ik steun.

In dit nummer:

★ DE WAARHEID OVER IERLAND

Achthonderd jaar geleden vloeide het eerste bloed over de bladzijden van de Anglo-Ierse geschiedenis. Het is mogelijk dat de strijdende partijen in Noord-Ierland vandaag het laatste hoofdstuk van dit gruwelijke boek van geweld schrijven. Zie pagina 3.

★ GEVRAAGD: BEKWAME MENSEN VOOR SLEUTELPOSITIES

Er Zijn bepaalde redenen waarom sommige mensen moeilijkheden met het krijgen van werk hebben. Mocht u daar ook mee te kampen hebben, dan kunt u in dit artikel lezen hoe u die de baas kunt worden! Zie pagina 9.

★ DE BIJBELSE OPENBARING — DIERLIJK BREIN TEGENOVER MENSELIJK VERSTAND

Zie pagina 13.

★ HET ONBEKENDE VAN HET BEKENDSTE VERHAAL!

Miljoenen christenen kennen niet het ware verhaal van Christus' komst op aarde. Hier is eindelijk de opzienbarende achtergrond van de geboorte van Jezus en van de wijzen uit het Oosten. Zie pagina 20.

★ „WAT MOETEN WE BEGINNEN? . . . IK BEN IN VERWACHTING”

Wie draagt de verantwoordelijkheid om honderdduizenden onwettige kinderen te voorkomen? De maatschappij? De ouders? Het meisje? De jongen? Dit artikel geeft aan wie de verantwoordelijkheid in de intermenselijke jongen-meisje-verhoudingen moet dragen als wij ooit de over heel de wereld voorkomende tragedie van voorechtelijke zwangerschap willen keren. Zie pagina 23.